

FASORI MISSZIÓI FÜZETEK

ISTENHIT ÉS AZ ÉRTELEM

Evangelizációsorozat

Ittész István lp.

Budapest-fasori református templom

2013. október 6–10.

© Ittész István, 2015
© Budapest-Fasori Református Egyházközség, 2015

Szabadon sokszorosítható

Belső használatra

1. A HIT MINT BIZALOM

„A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok léteéről való meggyőződés. Ennek a hitnek az alapján nyertek Istentől jó tanúbizonyságot a régiek. Hit által értjük meg, hogy a világokat Isten szava alkotta, úgyhogy a nem láthatókból állt elő a látható. Hit által ajánlott fel Ábel értékesebb áldozatot, mint Kain, és ez által nyert bizonyosságot arról, hogy ő igaz, mert Isten bizonyosságot tett áldozati ajándékairól, úgyhogy hite által még holta után is beszél. Hit által ragadtatott el Énók, hogy ne lásson halált, és nem találták meg, mivel elragadta őt az Isten. Elragadtatása előtt azonban bizonyosságot nyert arról, hogy Isten szemében kedves. Hit nélkül pedig senki sem lehet kedves Isten előtt, mert aki Istent keresi, annak hinnie kell, hogy ő van, és megjutalmazza azokat, akik őt keresik.” (Zsid. 11,1–7)

Urunk, Terád tekint a mi szívünk, és mindenki vágyakozva néz Tereád, és Te idejében adsz nekik eledelt. Uram, kérünk, hogy áldj meg bennünket most, ezen az istentiszteleten is, adj nekünk felülről való kenyeret, a Te drága Igédet Szentlelked által, hogy valóban életté lehessen számunkra, tápláló eledellé lehessen, Uram, a Te Igéd a mi számunkra. Tudjuk, hogy Te az életnek beszédét adtad elénk, és csodálatos ez, szemben a halállal. Amikor most, Uram, a nemzeti gyászunkban is a pusztulásra, ítéletre, a halálra kell emlékeznünk, egyetlen

reménység vele szemben a Te kegyelmes, életet adó, hatalmas erőd, Igéd. Így gondolunk elhunyt szeretteinkre, akiket az elmúlt hetekben kísértünk utolsó útjukra. Uram, add, hogy ne úgy legyünk, mint a pogányok, mint akiknek nincs reménységük, hanem add, hogy a Te életet adó reménységed töltsse be a mi fájó szíveinket. Látod, Uram, a gyász fájdalmas akkor is, de Te tudod vigasztalni, megnyugtatót a tieid szívét, begyógyítani a fájó sebeket. Így kérünk Téged gyászoló testvéreinkért, a vigasztalás Igéjéért. Áldj meg, Uram, mindnyájunkat, azokat a kicsinyeket is, akiket most eléd vittünk a keresztség szentségében. Tudjuk, Uram, Te elfogadod őket, add, hogy egykor ők is kimondhassák az igent. Nekünk pedig add meg, Uram, azt a Lélek szerinti indulatot, hogy amikor a Te Igéd megszólít bennünket, tudjuk mondani: „Igen, Uram, legyen a Te akaratod szerint.” Ámen.

Az értelmes hit

Ez, a Zsidókhöz írt levél 11. fejezete talán az életünk, a mi keresztyén életünk legfontosabb kérdését hozza elő: a hit kérdését. Nagy bizonytalanság és sok zavar van a hit értelmezése körül. A világ nagyon sokszor félreérti különösen a keresztyén hitet, és úgy gondolja, hogy a hit, az valami olyan dolog, ami ott kezdődik, ahol az értelem véget ér – szó sincs róla! A keresztyén hit egyáltalán nem ilyen! A misztikus, pogány hit, az ilyen. Egy hindu guru, aki egy márványcsarnokban tartja az előadásait, kiíratta a csarnok bejáratára: „*Kérem a cipőket és az értelmet a kapun kívül hagyni!*” A misztikus élményeket kereső pogány ember –

legyen az éppen akár megkeresztelt keresztyén is –, ha valami mágikus erők útján akarja áttörni a láthatatlan világ falát, akkor nem Istenhez jut. Ezeken az utakon-módokon nem juthat igaz Isten-ismeretre. Soha nem Istenhez érkezik meg, hanem valami idegen szellemi világba csöppen. A hit, a keresztyén hit értelmes hit. Egy logikus hit.

A hitnek természetesen tárgya kell, hogy legyen. Valamiben vagy valakiben hiszek. Persze a hit nélkül a hétköznapi életünket se élhetjük meg, mert a hit – ma erről szeretnék beszélni – alapvetően bizalmi kérdés. Hit nélkül, bizalom nélkül a mindennapi élet sem élhető. Ha nincs egymás iránt bizalom, akkor vége az együttműködésnek, az együttélésnek. Ha egy családban a férj és feleség között, gyermekek és szülők között megszakad a bizalmi viszony, akkor felbomlik a közösség. Ha Isten és az ember között megszakad a bizalmi viszony, megszakad Isten és az ember kapcsolata. Ez történt a Paradicsomban. Tulajdonképpen a hit alapvetően olyan lelki állapot, lelki magatartás, amellyel Isten felé fordul az ember, és semmi más ezenkívül nem kapcsolhat össze Istennel. Ő követeli ezt a bizalmat, követeli a hitet.

Bizalmi válság – bűn

Tessenek meggondolni, hogy milyen óriási problémákat vet fel az ember életében – a vallásos ember életében is –, ha Isten iránt bizalmatlanság van a szívében. Nem tud egész szívével odafordulni Isten felé, és megkérdőjelezi a szavát, a szeretetét, a kegyelmét, teljes lelki válságba kerül a keresztyén ember is.

Jézus a hitetlenséget, tehát a hit nélküli állapotot nevezi bűnnek. Nem akármilyen hitről van szó! Mert ma nagy divat a hit, mondhatnám talán, hogy a hit mint lelki lehetőség a reneszánszát éli. Sok mágikus, okkult ember úgy gondolja, mindegy, hogy miben hiszel, a hit önmagában hatalom, megvalósíthatod vele álmaidat és vágyaidat.

Tegnap még Csurgón evangelizáltam, és ott egy fizikatanárnő azt mondta nekem az igehirdetés után, hogy nagyon köszöni azt a mondatot, mikor azt mondtam, hogy a hit egy vektormennyiség, nemcsak nagysága, hanem iránya is van. Tehát gondolj bele, *mi az, hogy „hiszek”?* *Miben hiszel?* Önmagadban? Mágikus képességekben és erőkben? Nagy lehetőségekben? A nagy tudatalatti, benned rejlő, szunnyadó erőkben? Alapjában véve miben hiszel? Mi az, ami mozgatja az életedet? Mert végül is a hitünk arra irányul. A legtöbb ember életének hite és iránya anyagi jellegű. A pénzben hisz. Abban hisz, hogy a pénzzel mindent meg lehet oldani. A pénz válik az istenévé. A másik ember a hatalomban hisz, az emberi hatalomban, az emberi képességekben, az emberi tudásban. Egy ponton túl minden emberi tudomány vagy misztikus lehetőség csődöt mond. A tudomány sem képes a végső kérdésekre választ adni. Karl Popper tudományelméleti kutató azt mondta: *„Nem adatott meg nekünk a biztos tudás, tudásunk hipotézisek hálója és találgatások szövedéke.”* Az ember életének céljára és a végső kérdésekre nincs válasz. Fölveti itt az Ige, hogy: *„Hit által értjük meg, hogy a világot Isten teremtette.”* Nem a tudomány által? A tudomány ugyan vergődik vele, mégsem tudjuk, honnan jöttünk, hová megyünk. Paul Davies *A megbundázott világegyetem* című

könyvben vívódik a véletlen szülte vagy a tervezett eredettel: „*A csillagászatban és a kozmológiában*” – írja – „*akkor bukkan fel legmeghökkenőbbben a tervezettség, amikor a fizika törvényeiről és a világegyetem általános szervezettségéről van szó, különösen ami a finomhangoltságot és az életbarátságot illeti.*” Aztán felveti, hogy a fizikában, a csillagászatban nem alkalmazható a darwinizmus, ott nincs evolúció. Nyilvánvaló, hogy a darwinizmus nem alkalmas keret a tervezés megjelenésének leírására a kozmológiában. Ámde mi van a biológiával? Arról is tárgyal, és azt gondolja, hogy a biológiában is komoly problémák adódnak. Hiszen úgy tűnik, hogy ott is jelen van a tervezettség, a cél és az ok, a teleológia, idézem: „*Amikor azonban áttérünk a biológiára, nehéz letagadni a teleológia (tehát az ok és az okozat) jelenlétét a viselkedésben, és természetesen elsősorban az emberi viselkedésben. Ám Darwin a biológiai evolúcióból végérvényesen száműzte a teleológiát.*” Tehát nincs cél. Darwin szerint az evolúció nem tart semerre, nincs iránya, nincs előzetes tervezés. Kiderül, mégiscsak *hit által értjük meg*, hogy van az életünknek értelme és célja. Hit nélkül pedig azt mondhatjuk, ha az evolúció terméke vagyok, akkor az én életemnek nincs értelme, célja, oka, ezért oda jutunk, ahol most tartunk, hogy a hitetlen ember nem látja életének értelmét. Akkor mi marad? Mert élet van, az tény. Itt az életem, mit kezdjek vele? Óriási probléma!

Mi a személyes életem értelme, célja?

Mit kezdesz az életeddel? Mi az életed értelme? Ez a 60-70 év, és aztán a halállal mindennek vége? Akkor ez az élet nem élet, mert amelyik a halálban végződik, az nem élet. A biológiai életnek a végállomása a halál, akkor az nem élet, hanem halál. Mivel az ember okos lény, ha más célja, értelme nincs, marad az élvezet, a hedonizmus: együnk-igyunk, mert holnap úgyszólván meghalunk... – és nincs távlat, nincs cél, illetve minden józan célt felülír az élvezet. Ezért bomlanak fel a házasságok, a családi közösségek és atomizálódik a társadalom, mert az ember a teremtésben kapott isteni célt elveszítette: „*Uram, te a magad számára teremtettél minket, és meg nem nyugszik a mi lelkiünk, amíg Tebenned meg nem nyugszik*” – mondja Augustinus. Isten személy és mi is személyek vagyunk, közösségre, szeretetre teremtettünk. Akkor mindennek van értelme. Akkor minden napodnak, személyes életednek, de még a kicsiny ibolyának is van értelme, a zsendülő tavasznak... És amikor az ember Isten-hitre jut, amikor kivirágzik az életében a hit virága, akkor ez az egész világegyetem csodálatos harmóniává, a rendezetlenség kozmoszá válik, mert Isten a nagy rendező, az Ő kezében van a te életed, és van célja. Ő maga a cél: „*Én vagyok az alfa és az ómega, a kezdet és a vég.*” A hitét vesztett ember úgy gondolkodik: azt hiszek, amit akarok, abban hiszek, amiben akarok, úgy élem az életemet, ahogy akarom. A modern ember ebben a mély meggyőződésben van, hogy a maga ura, felnőtt, ne gyámkodjon felette se Isten, se egyház, senki, mert ő tudja, hogy kell élni. Ő tudja, ismeri az élet célját és értelmét. Tudja? Tudjuk? *Végül hova jutunk? Végül oda jutunk, hogy*

elveszítjük a békességünket, az örömünket, az életünk értelmét és célját. Ha nincs egy személyes Isten, akkor nem beszélhetünk erkölcsről se. Illetve beszélhetünk egymás közt bizonyos relatív erkölcsökről, ami kívánságaink, vágyaink, társadalmi berendezkedésünk szerint változik, akkor nincsenek abszolútumok, nincsenek sarokkövek, melyekhez igazítsd az életedet, nincs, amire építkezz. Mert ha te az elektronok, energia és a természet terméke vagy, *hogyan lettél egyáltalán személyes?* – Óriási kérdés. A válasz: ha van egy személyes Isten, és ezt csak hit által érthetjük meg. Igen, csak hit által érthetjük meg, hogy a világokat Isten teremtette, és hogy a láthatók a láthatatlanokból álltak elő. John Barrow kozmológus *Az élet keletkezése* című könyvében az ősrobbanásról írja: „*Mit mondhatunk? A semmiből nem lesz semmi. Akkor mi robbant? Nem mondhatunk mást, mint hogy ott áll Isten a maga láthatatlan világával.*”

A bűn, az igazság és a Krisztus-kérdés

Viszont ha ez igaz, hogy a láthatók a láthatatlanból álltak elő, és az is igaz, hogy az embert Isten teremtette, akkor felelős vagyok Annak, akitől ered az életem, vannak abszolút igazságok, és így kikerülhetetlen az erkölcsi kérdés, a bűn kérdése. Azt Isten Igéje kezdettől fogva felveti a bűnkérdést. Jézus mondja, elküldi a Pártfogót, a Szentlelket, aki meggyőzi a világot bűn tekintetében: „*A bűn az, hogy nem hisznek énbennem.*” (Jn 16,9). Nem azt mondja, hogy nem hisznek úgy általában Istenben, hanem, nem hisznek Énbennem, a testté lett Igében, az Isten Fiában. Ez a bűn. A nagybetűs Bűn.

Az első parancsolat durva megszegése, és ezt nem lehet kikerülni.

Nagyon sokszor beszélgettem emberekkel mint lelkész, sokszor idős emberekkel is, és nagyon érdekes volt, anélkül, hogy én szóltam volna valaha is arról, hogy „*Kedves Mariska néni, te egy bűnös ember vagy*” – soha ilyeneket nem szoktam mondani, még csak célozgatni se. Megjelenik a lelkész, és elkezdi magyarázni, hogy ő nem bűnös. Ő nem csalta meg a férjét, ő nem lopott, nem hazudott, akkor csendesen meg szoktam kérdezni: „*És tetszik hinni Istenben?*” „*Ó, igen!*” „*És tetszik hinni az Úr Jézus Krisztusban?*” „*Hát...*” És akkor kiderül, hogy az Úr Jézus Krisztusban nem hisz. Mint ahogy egy drága rokonom azt mondta nekem, aki nyolcvanvalahány éves volt, református papné: „*Tudod, fiam, hogy én hiszek Istenben, és milyen vallásos vagyok?*” „*Tudom.*” „*De fiam, én nem tudok mit kezdeni az Úr Jézussal.*” Ez a bűn, testvérek! Nem tudunk mit kezdeni az Úr Jézussal! Miért? Miért nem tudunk Vele mit kezdeni? Amikor itt járt a Földön, ki tudott vele valamit kezdeni? Csak a bűnösök. Akik tudták, hogy bűnösök. A többi nem tudott vele mit kezdeni. A többi megfeszítette, kirekesztette, kitaszította, szembefordult Vele, és megölték, leszámoltak Vele. Ma nem fizikailag számolnak le az Úr Jézussal, hanem lelki értelemben számolnak le Vele. Kitagadják, letagadják, leszédetik a keresztek, és így tovább, „*Nincs rá szükség!*” Tényleg nincs Rá szükség? Ez a bűn: „*Nem hisznek énbennem*”. *Te hiszel Benne?* Nekem is felteszi a Szentlélek Isten a kérdést: *Igazán? Teljesen? Gyermeki bizalommal hiszel te énbennem?* És választ kell rá adni. Mártának, Lázár nővérének a sírparton, a gyász fájdalma

közepette teszi fel az Úr Jézus Krisztus a kérdést: „*Én vagyok a feltámadás és az élet, és aki hisz énbennem, ha meghal is, él*” – *Hiszed-e ezt?* Kitől kérdezi? A Krisztus-hívő Mártától. Értitek, tehát nagyon-nagyon fontos kérdés, hogy a hited kire irányul? Kire alapozod, *kire támaszkodik a hited?* A hitnek az eredeti görög szövegben van egy olyan jelentése, hogy *'ráterhelhetem a terhet valamire, valakire'*. És itt nagyon fontos megérteni: csak Jézusra terhelhetjük életünket, halálunkat, jövőnket. Miért csak Jézus Krisztusra? Miért csak Őrá irányulhat a hitünk? Mert Ő mutatta be értem és érted az engesztelő áldozatot az Atyánál! Engesztelő áldozatot persze akkor kell bemutatni, mikor valaki nagyon haragszik. Mi mindnyájan Isten haragja alatt vagyunk, amíg ki nem békülünk Vele. Ez is hitkérdés: *elhiszem vagy nem?*

Milyen az Isten-ismereted?

Nagyon butácska irányzatok ütötték fel a fejüket az elmúlt évtizedekben, nem mintha ez nem lett volna mindig a keresztyénség velejárója, hogy nem keresünk Istennél mást, mint evilági javakat. Így is mondhatnám: *milyen Istened van?* Mert hinni csak abban az Istenben lehet, akit ismerek. Milyen istened van? Szerencseistened? Aki megóv a balesettől, aki megajándékoz pénzzel, gazdagsággal, aki megóv a betegségtől. Vagy pedig valami sokkal nagyobb? Emlékszem, egy idős néni az egyik öregotthonban azt mondta nekem: „*Ó, csak a Jóistenke adna még nekem egy kis egészséget meg egy pár évet...*” És akkor szeretettel mondtam neki: „*Igen, az istenke ilyeneket tud adni: egy kis egészséget meg egy pár*

évet, de az a hatalmas Isten, a világteremtő Úr örök életet ad neked.” Figyeljétek meg az Úr Jézust! Olyan világos, mint a nap. Azt mondja: *„Keressétek először az Isten országát, a többi ráadásul megadatik nektek.”* De ki hisz ma...? Ugye gyászolókról beszéltünk? Ki hisz ma abban, hogy fel fognak támadni a halottak? Én most nem akarom, hogy tessenek feltenni a kezüket, csak úgy ki-ki a szívében. *Hiszed-e?*

Gondoljuk el, hogy két templomot építenénk. Az egyik templomra kiírnánk: siker, gazdagság, egészség, szerencse. A másik templomra kiírnánk: bűnbocsánat, kegyelem, üdvösség. Mit tetszenek gondolni, melyik templom lenne dugig? Attól félek, hogy az első. Pedig... És visszatérek megint arra a gondolatra, hogy féltő, hogy elvisznek bennünket a sikertemplomokba. Valami olyan ám ez, mint a fáraókorabeli kincskereső, zsákmányt akar szerezni a fáraó kincséből, és behatol a labirintusba. Ebben a labirintusban nagyon sok ajtó volt, de többet soha nem talál fel a fényre. Aki bemegy ezekbe a vallási labirintusokba, a nyerészkedés vallási labirintusaiba, féltő, hogy soha nem talál ki onnan. Nagyon-nagyon szeretném, ha megértenék a testvérek, hogy mire gondolok, és itt nem csak azok a gyülekezetek vannak veszélyben, akik tudatosan ezt csinálják. Nemrég olvastam Paul Yonggi Cho koreai karizmatikus vezető könyvében: *„Hát nem megmondtam, hogy az én vallási üzleti vállalkozásom sikeres?”* Megdöböntem, kimondta: *„üzleti vállalkozás”*. Ha valaki olvasta *A negyedik dimenzió* című könyvét, a könyv sodró, magával ragadó. A hit nyelve az álmok és látomások, ha vizualizálsz, amire vágyakozol, legyen az egy Rolls-Royce vagy akármi, ha te azt igazán vizualizálsz, elképzeld, kotlasz

rajta, bemész vele az imabarlángodba és ezerhét-
hetvenkétszer elmondod (nem, nem én találtam ki a számot),
akkor meg fogod kapni. Na, ez a félelmetes! Ez a más
evangélium, ez más Jézus, ez más lélek (2Kor 11,4)... Ne
hagyjuk ezt a tévelygést mi gyülekezeteinkben, de a te
szívedben sem! Tudjátok, milyen álnok az emberi szív? Csak
az Úr tud minket józan hitre segíteni. Az Őbenne való,
világos, tiszta hitre. Nem láthatom az én Istenemet. Ezért a
tamási kételyek ott vannak a szívünkben: hiszem, ha látom!
Akkor jönnek ezek a mágusok: „*Persze, hogy láthatod, majd
mi megmutatjuk neked!*” Yonggi Cho és más karizmatikus
vezetők azzal dicsekednek, hogy nekik megjelent az Úr Jézus.
Ő viszont azt mondta a tanítványainak: „*az igazság az, hogy
én az Atyához megyek, és többé nem láttok engem.*” (Jn
16,10). Ő viszont tényleg azért jött, hogy megismerhesd az
Istent és valóban igaz Isten-ismeretre juss: „*Aki engem lát,
látja az Atyát.*” (Jn 14,9). Igazi, értelmes Isten-ismeretre. A
keresztyén hit értelmes és logikus hit, mert az Úr kijelentette
magát Igéjében és a Testté lett Igében, Krisztusban. A próféták
az Úr Lelke által már sok mindent elmondtak az Istenről, mert
Isten beszélő Isten. Ő van, és nem hallgat – mondja Francis
Schaeffer, – Ő beszélő Isten, és csodálatos Istenünk van, aki
az Ige által, az Ő szavával szólítja meg az értelmes embert.
Csodálatos képesség a beszéd! És az Isten megszólít téged, és
beszél veled. Én átélem ezt naponként, amikor imádkozom,
amikor Ő válaszol nekem az Igében. Ez úgy működik, ahogy
Jézus mondja: „*A Pártfogó pedig a Szentlélek, akit az én
nevemben küld az Atya, Ő tanít majd meg titeket mindenre, és
eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam néktek.*” (Jn

14,26). Az Úr az Igét használja, akár olvasod, akár hallgatod. Átéled, hogy szól hozzád, és tudod, hogy Ő van. Csodálatos a mi Istenünk! Minden kor tanítványait figyelmezteti az Úr, hogy a megismerés nem a nagy tudásunk, hanem a gyermeki szívünk lehetősége: *„Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, nem mentek be a mennyek országába.”* (Mt 18,3). Mert a hit lényege ez a feltételek nélküli gyermeki bizalom Krisztusban és az Ő szent Igéjében.

Hinni a gyermek bizalmával

Visszatérve a kijelentés forrásához: *„Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által, ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hozzánk, akit örökösévé tett mindennek, aki által a világot teremtette. Ő Isten dicsőségének a kisugárzása, és lényének képmása, aki hatalmas szavával hordozza a mindenséget, aki miután minket bűneinktől megtisztított, a mennyei Felség jobbjára ült.”* (Zsid 1,1–3). Isten általa szól, és Ő nem csak a világmindenséget hordozza hatalmas szavával, hanem az én kételkedő, hitetlenkedő életemet is. Ezért lehet a hívő embernek bizalma, majd bizonyossága, ha megismeri Őt. Ő teremt hitet bennem. Én nem tudom azt magamból kicsiholni! Alapvetően hitetlenek vagyunk, az ember bibliakritikus, veleszületetten bibliakritikus, semmit nem hisz el, ami a Bibliában van. Napóleon azt mondta: *„Az emberek mindent készségesen elhisznek, csak ne legyen benne a Bibliában.”* Miért? Mert ezt örökölte, ezt kapta. Azzal a sötét hatalommal való

találkozásában mit mondott neki az Ördög? Ő volt az első bibliakritikus: „*Csakugyan azt mondta az Isten?*” Ez az idegen lélek munkál bennünk, ez az idegen lázadó gondolat van a szívemben is. Tudjátok? Az én szívemben is! Én is csak akkor vagyok hívő, amikor gyermeki bizalommal odahajtom a fejemet az én Uram, Jézus Krisztus kezébe. Akkor úgy vagyok én is, mint Tamás: „*Én Uram, én Istenem!*” Teljes bizalom árad a szívemből, mint ezekből a kis drága gyermekekből, akiket most keresztelt lelkész testvérem. Csak látni kellett: az a csodálatos bizalom, ami a kicsi gyermekekben van a szüleik iránt. Azt mondta az Úr Jézus: „*Ha olyanok nem lesztek...*” Nem az én vallásos jó cselekedeteim csíholják ki az én hitemet, nem is a sok imádkozásom, nem is a sok bibliaolvasásom! (Holott az Ige olvasása nélkül, az imádkozás nélkül nem is lehetek keresztyén.) Semmi, semmi, semmi, amit én tudok tenni, hanem amikor az Ő jelenlétébe von engem, és hagyom, akkor ébred hit a szívemben! Nézzünk egy példát: a kapernaumi százados, egy pogány százados, nem egy kiválasztott ember, nem a kiválasztott néphez tartozik, és Jézus mit mond róla? „*Izráelben sem találtam ilyen hitet!*” Miért? Mert odament Jézushoz. Elkezdett beszélgetni Vele, kért Tőle valamit, és az Ő isteni lényé átsugározhatott rajta. Mert teljesen kinyitotta a szívét Jézus iránt. Hogy kell ezt csinálni? Hát add fel a kételyeidet! Próbáld meg, add fel a kételyeidet! *Egyszer próbáld ki Jézust!* Ahogy szokták mondani: „*Próbáld ki ezt a gyógyszert, próbáld ki ezt a csodaszert, mert ez majd működik!*” Hát ennél nagyobb csodaszert nincs az életben. Ábel vitte az áldozatot, mert tudta, hogy a bűn halálos, de azt mondja az Ige: Járuljatok „*az*

újszövetség közbenjárójához, Jézushoz és a meghintés véréhez, amely hatalmasabban beszél, mint az Ábel vére.” (Zsid 12,24). Az Ábel véréről azt olvassuk, hogy ítéletért kiáltott az Istenhez. A kiontott testvérvér ítéletért kiáltott az Istenhez. A Szent Fiú vére kegyelemért kiált az Istenhez. Ezt el tudod-e hinni? Ha igen, akkor megragadtad Isten drága ígéretét, és akkor elragadtatsz az üdvösségbe, ahogy Énók elragadtatott, akkor tied az üdvösség, ott lesz a szívedben az üdvbizonyosság elvehetetlenül, mert tudod, hogy nem rajtad múlik, hanem elvégeztetett a Golgotán a te üdvösséged. Csak el kell hinned! Nem kell kételkedned, csak gyermeki módon hinned, mert annak az Istennek, aki képes volt értünk meghalni, talán csak lehetne hinni, nem? És nincs borzasztóbb dolog, mint ha ettől az Istentől megvonom a bizalmamat és szeretetemet, imádatomat.

Ha még nincs hited

Ne essél kétségbe, egyáltalán ne essél kétségbe! Menj oda Jézus Krisztushoz józanul, szomorú szívvel ugyan, bevallva a bűnödöt: *„Úr Jézus Krisztus, nem tudok Benned hinni!”* Majd meglátod, ha ezt őszintén teszed, őszinte büntudattal, bűnbánattal, megkönyörül rajtad, ahogy rajtam is, és ebből a kegyelemből mindennap lehet élni. *„Aki segítségül hívja az Úr nevét, az üdvözülni.”* Olyan drága a mi Istenünk! Komolyan! Meggyógyítja minden betegségedet, bekötözi a sebeidet, ráadásul! De ha nem tenné is, én tudom, hogy örök életem van Őbenne! És Rajta csüng a szívem!

Egy emlékemmel szeretném befejezni: Édesapám komoly hívő ember volt, de nagyon sokat szenvedett, nehéz élete volt, de én őt mindig csak mosolyogni láttam. Csak akkor volt szomorú, amikor valami gonoszság miatt szomorkodott. A halála előtti években nagyon súlyos beteg volt, három hónappal a halála előtt azt mondta nekem: „*Fiam, olyan örömet ad nekem a Szentlélek, alig tudom elhordozni!*” És valóban ragyogott! Miért? Mert az Úr vele volt, naponta átélte szeretetét. Nem magával foglalkozott, velünk, másokkal! És teljes öröme volt! Túlcsorduló öröme! Higgyétek el, hogy ez így igaz! De csak a Krisztusban való hit tart meg, és tehet boldog emberré! „*Eredj el, a te hited megtartott téged!*” – Hát így legyen!

Urunk, áldunk Téged a Te Igédért! Áldunk azért, hogy beszélő Isten vagy! Áldunk azért, hogy Reád építhetünk, Te soha nem csalsz meg minket. Te mindig igaz vagy, szent és szerető szívű Isten, aki Jézus Krisztusban egész közel jöttél hozzánk, és hadd legyen hálás a mi szívünk, és hadd higgyünk Benned, Uram, igazán, teljesen! Te tudod ezt megtenni. Könyörülj rajtunk, mindnyájunkon, akik itt vagyunk, könyörülj szeretteinken, és áldj meg bennünket, Uram, úgy is, mint gyülekezetet, úgy is, mint egyházat, úgy is, mint nemzetet. Látod, mennyi sebből vérzünk, otthon, a családban, mennyi sebből vérzünk, Uram, sokszor a gyülekezetben is, a nemzet életében is... Látod a mi nyomorúságainkat, kérünk, irgalmazz nekünk, Úr Jézus Krisztus! Ámen.

2. A HIT MINT ENGEDELMESSÉG

„Hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhívatott, hogy induljon el arra a helyre, amelyet örökségül fog kapni, és elindult, nem tudva, hova megy. Hit által költözött át az ígéret földjére, mint idegenben, és sátrakban lakott Izsákkal és Jákóbbal, ugyanannak az ígéretnek az örököseivel, mert várta azt a várost, amelynek szilárd alapja van, amelynek tervezője és alkotója Isten. Hit által kapott erőt arra is, hogy Sárával nemzetséget alapítson, noha már idős volt, minthogy hűnek tartotta azt, aki az ígéretet tette. Ezért attól az egytől, még hozzá egy szinte már elhalttól származtak olyan sokan, mint az ég csillagai, és mint a tengerpartján a fövény, amely megszámlálhatatlan.” (Zsid 11,8–12)

Mennyei Atyánk! Mélyen megérinti a Te szereteted a mi szívünket, hiszen olyan nyilvánvalóvá titted, hogy szeretted a világot, hogy törődsz velünk, hogy gondod van ránk, hogy meg akarod változtatni az életünket, sőt, új étellel akarsz megajándékozni bennünket, hogy gyermekeiddé lehessünk ismét, és részesülhessünk mindabból a drága kegyelemből, amely Jézus Krisztusban, a mi Urunkban jelent meg. Köszönjük, hogy Őt adtad nekünk, és Átala Önmagadat ragyogtattad fel előttünk. Benne van számunkra Isten minden ismeretének titka elrejtve, és köszönjük, hogy ez nem elrejtett titok, hanem megnyílik az Ige a Szentlélek által. Így kérünk, hogy beszélj hozzánk ma is, hogy megnyíljon előttünk a Te

ismereted, és ne legyen titok, hanem nyilvánvalóan megismerhessünk Téged, és tudjunk Téged szeretni, imádni úgy, mint megtért, újonnan született gyermekeid. Így szánj meg minket és szólíts meg bennünket egyenként, mert tudjuk, hogy Igéd által szólsz ma is, ebben a reménységben vagyunk együtt, ezért vagyunk itt, és szeretnénk Veled találkozni, nem csak egymással, hanem Veled, a Te szent ígéreted szerint. Ámen.

Hiszel te az Isten Igéjében?

A tegnapi alkalomra utalok vissza egy-két gondolattal, hiszen hallottuk a tegnapi Igéből, hogy hit nélkül senki sem lehet kedves Isten előtt. Tehát egy olyan elvárt magatartás a hit, amelyet Isten követel az embertől. Tulajdonképpen minden embertől elvárná az Isten, hogy hívő bizalommal forduljon feléje, mint az Ő Teremtője felé, mint Mennyei Atyja felé. Természetesen mint Mennyei Atyja felé csak az az ember fordulhat, aki Tőle született. Azt nevezhetjük testi értelemben apánknak, akitől fogant az életünk. Lelki értelemben csak az nevezheti Istent Mennyei Atyjának, akinek Tőle fogant élete van. Tehát az üdvösség kérdése soha nem valami emberi, vallási lehetőség, hanem a Teremtő Isten újonnan teremt a Szentlélek által Jézus Krisztus érdeméért.

Tehát Isten előtt nagyon fontos, hogy biblikus, mély, bizalmas hittel forduljak feléje. Azért említettem ezt a szót, hogy „*biblikus*” hit, mert tegnap is mondtam, hogy sokféle hit létezik, de valójában a Biblia tartalmazza Isten ígéreteit, és a hívő ember semmi másra nem építhet, mint azokra az

ígéretekre, amelyeket Isten tett nekünk. Arra építhetünk. Az Ő szava megáll. Tehát a biblikus hit az, amire szükségünk volna, és a hívő ember lehet csak kedves Isten előtt. Nem lehet kedves Isten előtt a minden útjában állhatatlan, kétszívű, kételkedő ember. Ezt én magam is átéltem. Isten szeretete akkor nyugszik meg rajtunk, amikor megtértünk és átadtuk engedelmességre a szívünket. A megtérés akkor kezdődik el, amikor Isten megszólít egy embert. Fel kellene tennünk személyesen a kérdést: *Megszólított ember vagyok? Hívő ember vagyok?*

Az engedelmes hit

Nagyon fontos tudni, hogy Isten szemében – nem a magam kritériumai alapján, hanem Isten kritériumai alapján – vajon hívő ember vagyok-e. De milyenek az Isten kritériumai? Testvérek, az Úr Jézus azt mondta: „*Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki azt mondja nékem Uram, Uram, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.*” (Mt 7,21). Tehát tessék megérteni, hogy a hit nem filozófiai vagy elméleti rendszer elfogadása vagy elutasítása, hanem ennél sokkal több! A biblikus hit, az *cselekvő hit*. Ahogy Jakab apostol mondja: „*Mutasd meg a te hitedet a cselekedeteidből!*” Tehát kikerülhetetlen az engedelmes cselekvés, és ezen megvizsgálhatom az életemet, hogy vajon Isten szerint valók-e a cselekedeteim. Félre ne értse senki, nem azt szeretném mondani, hogy a cselekedeteink alapján üdvözülünk, hanem ezen az alapon vizsgálhatom meg, hogy hívő vagyok-e? Bonhoeffer, ez a mártír teológus *Követés* című

könyvében azt írta, hogy „*Csak a hívő engedelmes, és csak az engedelmes a hívő!*”

Az Úr Jézus élénk élte, miképpen kellene nekünk, hívőknek engedelmes életet élnünk: „*És aki elküldött engem, velem van: nem hagyott egyedül, mert mindig azt teszem, ami neki kedves*” (Jn 8,29). Vajon mi elmondhatjuk, hogy a dolgainkat úgy tesszük, úgy beszélünk, hogy mindenkor az Atya tetszését keressük? „*Az én eledelem az, hogy teljesítsem annak az akaratát, aki elküldött engem.*” (Jn 4,34). Az életeleme volt Jézus Krisztusnak, hogy beteljesítse az Atya akaratát. Pál ajánlja a korinthusiaknak, hogy vizsgálják meg, valóban hitben vannak-e. „*Önmagatokat tegyétek próbára, hogy igazán hisztek-e, önmagatokat vizsgáljátok meg! Vagy nem ismeritek fel magatokon, hogy Jézus Krisztus bennetek van? Ha nem, akkor még kipróbálatlanok vagytok. De remélem, felismeritek, hogy mi viszont kipróbáltak vagyunk.*” (2Kor 13,5). Más hasonlattal: *Ott van-e az életedben a Szentlélek gyümölcse?* Hát ezen múlik a hit? Ezek a kritériumok? Végül is, hogy „*Krisztus lakjon hit által a ti szívetekben!*” Mert csak akkor cselekedhetek az Úr tetszésére, hogyha Ő cselekszik általam. Ha Szentlelke és Igéje vezet – ez az engedelmes cselekvő hit, dinamikus élet, mint egy zárt áramkör. Az izzólámpa csak akkor gyullad fel, ha a kapcsoló be van kapcsolva, ha zárt az áramkör. Az én életem, a szívem csak akkor fog világítani, ha a hit kapcsolója bekapcsol engem Jézus Krisztusba. Ő a forrás. Nála nélkül semmit sem cselekedhetek, képtelen vagyok hinni Jézus Krisztus nélkül. Kérdezheti valaki: *Akkor hogy kezdődhet el az egész?*

Miként juthatok egyáltalán hitre?

Vizsgáljuk meg Ábrahám történetét, hiszen az Ige őt nevezi a hívők atyjának. Ábrahám apjával, Táréval, és rokonságával a mezopotámiai Úr-Kaszdim városából Háránba költözik. Ott megszólítja őt az Isten, pedig pogány volt. Tulajdonképpen minden így kezdődik: *Isten megszólít*. A hit is így kezdődik, hogy *Ő* megszólít! Tessék megfigyelni, milyen csodálatos, ahogy a Biblia első lapján olvashatjuk, hogy kezdetben az Isten teremtett, az *Ő* hatalmas *Legyen* szavával, a *logosszal*. Amint Isten a káoszból kozmoszt teremtett, úgy a mi zűrzavaros, hitetlen, kaotikus szívünket is rendezi, és hatalmas szavával a lelki sötétségből világosságot teremt.

Samuel Hebich egy nagynevű misszionárius volt a XIX. században, Indiában szolgált, és az angol hadsereg egyik őrnagyát így szólította meg: „*Őrnagy úr, hozza ide a Könyvet!*” Tudniillik abban az időben minden angol katona hátizsákjában ott volt a Biblia. Az őrnagy engedelmeskedett a nagy tekintélyű misszionáriusnak, és vitte a Bibliát. Aztán fölszólította, nyissa ki az első lapon, és olvassa fel a 2. verset: „*A Föld még kietlen és puszta volt, a mélység fölött sötétség volt, de Isten Lelke lebegett a vizek fölött.*” Az őrnagy elolvasta, a misszionárius pedig ott, térdre esve könyörgött az Úrhoz, hogy adjon új életet és hitet ennek az embernek. Aztán elküldte. Másnap ugyanezt megismételte. Harmadik nap újra szólítja az őrnagyot, az őrnagy eléje futott és azt mondta: „*Hebich úr! A mélység fölött sötétség van.*” És aztán az Isten Lelke megnyitotta ennek a kemény őrnagynak a szívét, és hitre jutott, és együtt tudtak könyörögni, és együtt tudták

dicsőíteni azt az Urat, akinek a Szava életet teremtő hatalom. Soha ne gondold, hogy másképp meg lehet térni, ha Ő meg nem szólít az Igéjével. Csak így lehet megtérni! Megszólít. Akihez Isten nem szólt, az élő halott! Ott még a mélység fölött sötétség van. De az Isten Lelke lebegett a vizek felett, és Ő az, Aki a sötétségből világosságra tudja hívni az embert, és ez az Isteni Szó megszólította Ábrahámot. Nehogy azt higgyétek, hogy másképp szólít meg bennünket az Isten! Ma is ezt teszi, amit Ábrahámmal tett: *„Menj el földedről, rokonságod közül, és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked!”* (1Móz 12,1). Ezt teszi ma is az Isten. Az Igéjével megszólít, ki- és elhívja az embert. Kihívja abból, amiben van, a világból, és átviszi az Ő országába. Ez az a csoda, ami megtörténik: a halott világból az élő világba. Így mondja az Úr Jézus Krisztus Pál apostolnak, amikor elküldi őt: *„Azért küldelek el, hogy nyisd meg a szemüket, hogy a sötétségből a világosságra, és a Sátán hatalmából az Istenhez térjenek; hogy az énbennem való hit által megkapják bűneik bocsánatát, és örökséget nyerjenek azok között, akik megszenteltettek.”* (ApCsel 26,18). Mivel nyissa meg a szemüket? Az Igével! Mert *„tetszett az Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által üdvözítse a hívőket”*, mert az Ő hatalmas szava életet teremtő hatalom! Higgyétek el, ez csak így működik, semmiféle más vallási recept nincs! Ha valaki szeretne hívő ember lenni, ha szeretne megtérni, azt az Úr a Szentlélek által megelevenített Igével szólítja meg, és kihívja a sötétségből a világosságra, és új szövetséget köt az ilyennel, és Törvényét a szívébe írja be.

Miért nem tér meg mindenki?

Miért ne írhatná minden ember szívébe az Ő Törvényét? Mert bizony ellenállnak az Ő akaratának. Az Úr Jézus feddi Jeruzsálemet: *„Jeruzsálem, Jeruzsálem, aki megöled a prófétákat, és megkövezed azokat, akik hozzád küldettek, hányszor akartam összegyűjteni gyermekeidet, ahogyan a tyúk szárnya alá gyűjti a csibéit, de ti nem akartátok!”* (Mt 23,37–38). Lehet nem akarni? Lehet: *„de ti nem akartátok”*. És mi lesz utána: *„Íme, elhagyottá lesz a ti házatok.”* Ha valaki szembeszegül az Istennel, utána jön az ítélet. Jézus példázatban fenyegeti meg azokat, akik nem akartak hívásának engedni: a király kiküldi szolgáit, hogy *„Jöjjetek, mert már minden készen van”!* Mindenki kimentti magát. Az egyik: *„földet vettem”*, a másik: *„öt iga ökröt vettem”*, *„megnősültem”*, *„egyszerűen nem érek rá!”* És akkor mit mond a király? *„Mert mondom néktek, hogy azok közül, akiket meghívtam, senki sem kóstolja meg a vacsorámat.”* (Lk 14,24). De nem csak Jeruzsálemet, hanem azokat a városokat is megfenyegeti az Úr, ahol legtöbb csodáját tette: *„Jaj neked, Korazin! Jaj neked, Betsaida! Mert ha Tíruszban és Szidonban történtek volna azok a csodák, amelyek nálatok történtek, régen megtértek volna zsákban és hamuban!”* (Mt 11,20–21). És mi az oka ennek az isteni haragnak? Ott volt közöttük az Úr Jézus, hatalmasabbnál hatalmasabb csodákat láthattak, és nem tértek meg. Szórakoztak Jézus csodáin, látványosságnak tekintették őket. Nem rendült bele a szívük, és nem tértek meg.

Akkor valóban vizsgáljuk meg a mi szívünket, ahogy Pál ajánlja: *hiszünk-e?* Ábrahámra azt mondja az Ige, hogy *Ő* hitt. Mért mondja? Mert amikor az Isten azt mondta neki: „*menj ki a te földedről!*”, ő fogta mindenét, és kiment. „*Nagy néppé teszek, megáldalak, naggyá teszem a nevedet, és áldás leszel.*” Tessék megnézni, milyen egyszerű, világos ígéret: „*Menj ki a földedről, amiben most vagy, arra a földre, amelyet én mutatok neked.*” Hogy melyik föld az: az ígéret földje. Istennek csodálatos ígéretei vannak. Melyik az ígéret földje? Az Isten országa! Erre vagyunk meghívva. Minden ember, mert Jézus kimondta a kereszten, hogy elvégeztetett. Azért van minden kész. Kész a kegyelem. Amikor kimondta, hogy elvégeztetett, meghasadt a templom kárpitja, megnyílt az Atyai házba vezető út, leomlottak a falak, és mehetsz, itt a kegyelem ideje. „*És ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket!*”

Visszatérek ide, hogy „*Kimentél-e a te földedről?*”. Idézőjelben: a te „rokonságod”, a „pogány rokonság” közül, a „világból” kimentél-e? Tudniillik, Testvérek, amikor hívő fiatalok nem kötnek házasságot, csak úgy összeállnak, és mikor megkérdezem: „*Akkor ti most hívők vagytok?*” Hát, igen, ők hívők... És megkérdezem: „*Nem kellene betartani az Isten törvényét, és nem az Isten akarata szerint kellene rendezni az életeteket?*” „*Igen, majd, majd.*” De, hogyhogy majd?” Ezek nagyon komoly kérdések, ezeket nem lehet kikerülni. Nem kerülhetjük ki azon az alapon, hogy mindenki így csinálja! Akkor nem jöttél ki a te földedről! Akkor még mindig a pogány földön élsz! Most is a pogányok erkölcei szerint élsz, vagy pedig az Isten országának a törvényei

szerint? Ugye értitek, hogy milyen nagy dolog, hogy Ábrahám kiment? És ezért nevezte őt Isten hívő embernek, mert vette mindenét és kiment. Nem tudta, hogy hova megy. Mért ment akkor? Mert Isten mondta, ezért hitt Neki!

Sokszor megkérdezik a fiatalok: „*Ha én most elveszem a Katikát,*” – mondja a fiatalember – „*mi lesz, ha elválnék?*” „*Mi az, hogy elválnék?*” Ennek a kérdésnek nem volna szabad előbújni. Ha te hívő ember vagy, tudnod kellene, hogy a te Urad meg fog őrizni titeket. Ne mondjuk, hogy nem lehet hívő életet élni, ahogy idéztem Bonhoeffert: „*csak az engedelmes a hívő!*” Ahogy Ábrahám engedelmes volt, és az áldásokat örökölte. Az engedelmség után nem az ítélet jön, hanem a kegyelem! Az Isten kedves szeretete, ahogy Dánielnek mondja az angyal: „*te kedves férfiú!*” Igen, Isten előtt lehet kedves az ember, ha hívő ember. Mert hit nélkül senki sem lehet kedves Isten előtt! De mit jelent a hit? Tudjátok, mit jelent a hit? Hogy én egy betyár alak vagyok, én biztos tönkretenném a házasságomat, de én hiszek az én hatalmas Uramban! És komolyan hihetsz Benne! És akkor nem fogod tönkretenni a házasságodat!

Mi felmentjük magunkat, Testvérek! Ez a legnagyobb baj, hogy mi bocsátunk meg magunknak, nem várjuk meg, hogy az Isten bocsásson meg nekünk! És milyen alapon bocsátunk meg magunknak? Azon, hogy nekem igazam van. Ahogy egy férfi fogalmazta: „*Maga nem tudja, hogy én kivel élek, hogy milyen az az asszony!*” Azt válaszoltam neki, hogy „*Lehet, hogy azért olyan az asszony, amiért te ilyen vagy.*” A krisztusi szeretet az alázat útján tud járni. El tudom ismerni a bűnömet.

El tudom ismerni az igazságtalanságomat, ha az Isten megmutatja az Ige által, sőt, ha a feleségem rám pirít, én ezt gyakorolom, hogy nem szólok, hanem meggondolom, hogy az én drága páromnak, vajon nincs-e igaza?! És a legtöbbször igaza van! Szégyen? Lehet!

A másik nagy lehetőség: ha én hívő ember vagyok, akkor én megkapom az Isten ajándékait! Tessék figyelni, mit mondok: aki Isten országának a tagja, aki Isten gyermeke, az élhet az atyai ház kincseivel! Mindent megkaphatsz! Mit mond az otthon maradott fiúnak a tékozló fiú történetében az Atyja? *„Fiam, te mindig velem vagy, és mindenem a tied.”* Hát, akkor miért nem élünk vele? Mért nem harcoljuk meg a hit harcát? *„Nézzén Jézusra, a hit elkezdőjére és befejezőjére.”* Így lehet győzedelmes hívő életet élni. Ebben nagyon sokan nem hisznek, és azt gondolják, az ember eredendően rossz, tehát ezt semmivel sem lehet megjavítani, sem pedagógiával, sem nagy-nagy elhatározással, kutyából nem lesz szalonna. Megdöbbenő, hogy Baudelaire francia művészettörténész és gondolkodó abból indult ki, hogy az ember eredendően ilyen volt, tehát a paradicsomi állapot nem létezett, az ember mindig ilyen gonosz természetű volt. Darwin is ezt mondta vagy éppen Camus: a bűnöket nem is volna szabad számon kérni az emberektől, mert, ki tudja, vajon az Isten, nem gonosz-e? Azért ilyen az ember, akit teremtett. Baudelaire végsőkéig feszítette ezt a gondolatot, és kimondja, hogy Isten maga a Sátán. Tessék, ez örület, de ezt mondta! Ugyanezt mondta Darwin is: *„Aki az oroszlán állkapcsát teremtette, milyen Isten az?”*

Mért hozom ezt elő? Mert leleplezi a XX. század gondolkodói, humanistái istentelenségét, ilyen eszméken nőtt fel az európai ember, ami hasonlít a hindu multimilliárdos Maharashi guru vallási véleményére. Egy riporter megkérdezte, miért nem segítenek a nyomorgó indiai szegényeken, azt mondta: „*Nem szabad! Nekik az a karmájuk, nem avatkozhatunk bele! Előző életük bűneiért bűnhődnek.*” De soha ne hidd el, hogy az Isten az embert ilyenek teremtette, mint amilyenek most vagyunk! És nem is ez a célja vele, hogy ilyenek maradjunk! Isten csodálatos Isten! Az embert nem ilyenek teremtette! Milyenek? Ártatlannak. És a bukott embert szentté akarja tenni, hogy hasonlítsunk az Úr Jézus Krisztusra. „*Íme az ember!*” Hidd el! De komolyan mondom, higgyük el, ha Krisztus természetét akarja beléd oltani a Szentlélek az Ige metszőkésével, akkor a krisztusi természet részese lehetsz. Ez az újonnan születés. Ez az újjáteremtés! Hogy Isten nem azt akarja, hogy az ember gonosz maradjon, mert Őmaga nem gonosz, és bűnnel nem kísérhető, és minden jó adomány onnan felülről, a világosság Atyjától száll alá. És a legjobb adomány az, hogy megszabadít. Így mondja Péter apostol a zsidóknak: „*Megáld titeket azzal, hogy megszabadít mindenkit a maga gonoszságától.*” Ez a legnagyobb áldás, hogy megszabadulok ettől a romlott, gonosz természetemtől, mert Isten jó, és Isten jót akar tenni és újjá akar teremteni mindent, de először a világot teremtette meg, aztán a végén az embert, most pedig először a bukott embert teremti újjá, és majd aztán újjáteremti a mindenséget, ahogy megígérte. De most rajtunk a sor! Csak akarod-e? Azt mondja az Ige Ábrahámmal kapcsolatban, hogy „*a te utódod által nyer áldást a föld*

valamennyi népe, mert hallgattál szavamra.” (Móz 22,18). Isten elkezdte az üdv munkáját, amelyet az Ábrahámnak tett ígéretekre alapozhatunk, amely rendíthetetlen isteni törekvés, és újonnan teremt bennünket. Én átélem. De soha ne felejtsetek el, hogy az óemberi természet csak a biológiai halálunkkal tűnik el! Az addig megmarad! A kérdés csupán az, Krisztusnak adod az uralmat az életedben, a gondolkodásodban, az érzelmi világodban, a képzeletedben, az akaratodban? Valóban, ha Krisztus uralkodik, megszentel titeket. Az új fordítás így mondja az 1Pét 15,3-ban: *„Krisztust, az Urat tartsátok szentnek a ti szívetekben.”* Ő szentel meg minket, Ő szenteli meg a gondolkodásomat, a vágyaimat, mindent, mindent Ő szentel meg. És ez a hitben járás, hogy kiszólít abból a világból, mert higgyétek el, egy tapodtat sem kell menned neked, mint Ábrahámnak! Őneki el kellett menni, majdnem 1000 kilométert. Neked sehova nem kell elmenni, nem kell elzarándokolni sehova, csak úgy. Egy angol őrnagy, aki rádöbbsent, hogy a mélység fölött sötétség van, de az Isten Lelke ott lebeg felette, és az Ő Igéje megteremti ezt bennünk, csak ne mondd az Istennek, hogy: *„Nem!”* Mert ezt tudjuk mondani, a kicsik is azt mondják, az az első szavuk, hogy nem.

Tegnap a kis 8 éves unokám az ölembe penderedett, és azt mondta nekem: *„Nagypapa! Tényleg igaz, amit mondtál tegnap a templomban, hogy aki hisz az Úr Jézusban, az a mennybe megy?”* Mondtam, *„Igen, ha valaki hisz az Úr Jézusban, az a mennybe megy.”* Aztán beszaladt a szobába, és előhozta a rajzát, lerajzolt engem, amint áldást mondok a gyülekezetre. Mondjátok meg, Isten nem beszél velünk? Nem

szólít? Még egy gyermek kicsi szívét is megszólítja az Ige. Csak mi, felnőttek Tudunk ellenállni? De jaj nekünk, ha ellenállunk!

Azt mondja az Ige itt, a Zsidó levél 12. fejezetében: *„Vigyázzatok, hogy el ne utasítsátok azt, aki szól! Mert ha azok nem menekültek meg, akik elutasították azt, aki földön adott kijelentést, mennyivel kevésbé menekülünk meg mi, ha elfordulunk attól, aki a mennyből szólt hozzánk.”* Vigyázzunk, el ne utasítsuk azt, aki szól, mert az Isten szól, nem hallgat, és az Igéje által beszél. Olyan csodálatos, Testvérek, a Szentlélek munkája: aki ismeri az Igét, annak eszébe juttatja. Sokan azt mondják, nincs igei vezetés. Jaj, dehogy nincs! Naponta átélem. Nemcsak úgy, hogy ismerem az Igét, és egy adott élethelyzetben tud szólni hozzám Isten, hogy ezt ne vagy azt igen! Vagy a mindennapi Igét, ha rendszeresen olvasod, csodákat fogsz átélni! Hát ne mondjátok, hogy nem él át az ember csodákat! Mikor a 16 éves fiamat csontdaganattal operálták, aznap az volt az Ige, hogy: *„Békesség, békesség, meggyógyítom őt”*. Meggyógyította! Tehát Isten tud beszélni, csak van-e fülünk, mármint belső fülünk, van-e a szívedben az a belső, boldog, gyermeki bizalom? A kis Sámuel szavát szeretem mindig idézni, hogy: *„Szólj, Uram, mert hallja a Te szolgád!”* Ez van-e a szívedben? Hitünk erősítésére beteljesednek az ígéretek.

Ha hívő vagy, és eltávolodtál az Úrtól, vagy úgy érzed, mintha Isten nem szólna, nem beszélne veled, ne nyugodj bele, hanem keresd meg, miben voltál engedetlen, mi az, ami engedetlenség a szívedben! Isten addig nem szól, amíg nem

akarok engedelmeskedni. Amikor azt mondom: „*Uram, azt teszem, amit mondasz!*”, majd meglátod, hogy elkezd beszélni veled! És átéled Ábrahám örömét. Ámen.

Úr Jézus Krisztus, áldunk azért, hogy Te elénk élted az engedelmességet, azt a csodálatos viszonyulást, ahogy viszonyultál a Te Mennyei Atyádhoz. Emberként megaláztad Magad, engedelmes voltál mindhalálig, egészen a keresztfának haláláig. Bocsásd meg a mi lázadásainkat, engedetlenségünket, hogy szembehelyezkedünk a Te szent és jó akaratoddal, hogy a magunk kényét-kedvét keressük, és nem tudjuk szolgálni a Te dicsőségedet, embertársaink javát. Látod, Uram, elesettségünket, de tudjuk, hogy ide is azért hoztál bennünket, hogy szólj hozzánk, hogy elevenítsd a hitünket, vagy éppen teremts hitet, ahol nincs. Köszönjük, hogy teremtő Isten vagy, Te a semmiből is teremtetted a hitet, az engedelmességet, az új életet. Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy Magadat adtad, és élhetünk Benned, Általad. Ámen.

3. A HIT MINT REMÉNYSÉG

„Hitben haltak meg ezek mind, anélkül, hogy beteljesültek volna rajtuk az ígéretek. Csak távolról látták, és üdvözölték azokat, és vallást tettek arról, hogy idegenek és jövevények a földön. Mert akik így beszélnek, jelét adták annak, hogy hazát keresnek, és ha arra a hazára gondoltak volna, amelyből kijöttek, lett volna alkalmuk visszatérni. Így azonban jobb után vágyakoztak, mégpedig mennyei után. Ezért nem szégyelli az Isten, hogy őt Istenüknek nevezzék, mert számukra várost készített. Hit által ajánlotta fel Ábrahám Izsákot, amikor próbára tétetett, és egyszülött fiát vitte áldozatul az, aki az ígéretekot kapta. Akinek megmondattott: aki Izsáktól származik, azt fogják utódodnak nevezni. Azt tartotta ugyanis, hogy Isten képes őt a halottak közül is feltámasztani. Ezért vissza is kapta őt, aki a feltámadás példájává lett. Hit által áldotta meg Izsák is az eljövendő dolgokra nézve Jákóbot és Ézsaut. Hit által áldotta meg a haldokló Jákób József mindegyik fiát, és botja végére hajolva imádkozott. Hit által gondolt József élete végén Izráel fiainak kivonulására, és rendelkezett teteme felől.” (Zsid 11,13–22)

Mennyei Atyánk! Áldunk és magasztalunk Téged, mert Teneked gondod van ránk. Hihetetlen szeretettel fordulsz felénk, olyan nagyra értékelsz minket, embereket, hogy a legdrágábbat, a Te szent Fiadat adtad értünk, hogy nekünk életünk legyen. Uram, bocsásd meg, hogy ugyan mi ezt tudjuk,

és mégis sokszor nem hevül a mi szívünk, amikor Rád gondolunk. Nem tölt el bennünket az a mélységes imádat, amely egyedül Téged illet. Add, hogy lélekben eljussunk arra a látásra, arra a szent, bensőséges magatartásra, hogy Te legyél az első helyen. Te legyél az imádott az életünkben, mert Te vagy méltó rá egyedül, Urunk. Te, aki teremtetted az eget és a földet, aki fenntartod és igazgatod ezt a világot, aki törődsz személyesen, egyen-egyenként az életünkkel, és úgy vezetsz bennünket, és azzal áldasz meg minket, hogy hitre juttatsz, hogy élő reménységet táplálsz a szívünkben az Ige és a Szentlélek által. Áldd meg számunkra, Uram, ezt a csendes órát, hogy a Te szent jelenlétedben valóban a Te Igédre figyelve a Te kezébe vehesd a mi szívünket! Könyörülj rajtunk így, Urunk! Ámen.

Bevezetés

Szeretett Testvéreim, ennek az evangelizációs sorozatnak az a címe, hogy *Az értelmes hit*, és estéről estére, illetve vasárnap délelőtt arról volt szó, hogy a hit lényege a bizalom, az *Isten iránti bizalom*. Tegnap egy következő dolgot láthattunk meg az Isten Igéje alapján a hitben, amely tulajdonképpen *értelmes és logikus*: hogy *a hit engedelmesség*. Ahogy elhangzott: *a hívő, az engedelmes, illetve az engedelmes a hívő*.

Ma pedig előttünk van a hitnek egy következő mozzanata, amiről szintén az Ige beszél: *a reménység*. Az az élő reménység, amelyet Isten ébreszt az emberben: *„Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából*

újjászült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre.”

Reménység nélkül kilátástalan az életed

A Zsidókhöz írt levél 11. fejezete az 1. versben már beszél a reménységről: „*A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés.*” Tehát a remélt dolgokban való bizalom. Tulajdonképpen a reménység mindig a jövőre szól. A jövő egy rendkívül fontos dolog, hiszen Isten is jövőképet adott az ember elé, és Isten világosan beszél, hogy az embernek van jövője. Méghozzá itt is hallottuk, hogy milyen jövőt ígért az Isten, hogy Ábrahám és az ő utódai a mennyei hazát keresték, és látjuk, hogy a reménység tulajdonképpen valójában a jövőbe vetett bizalom. Annak az embernek van reménysége, aki bízik a holnapban, bízik a jövőben. Van élő reménysége, hogy érdemes élni. Van előtte cél és távlat. Persze világi értelemben is így van, hiszen az az ember, akinek nincs reménysége a holnap felől, az kétségbe fog esni, az reménytelen ember lesz, az elveszíti a ma iránti bizalmat is. Hiszen akinek nincs jövője, nincs jövőképe, az nem tud mit kezdeni a jelenével sem. Az ilyen ember feltétlenül depressziós lesz vagy cinikus, és nem tud mit kezdeni az életével. Rendkívül fontos dolog, hogy vizsgáljuk meg, hogy van-e egyáltalán bennünk reménység a jövő felől – és mire irányul ez a reménység. Milyen reménység él a te szívedben és az én szívemben, mert természetesen vannak evilági reménységek is, Isten nem is akar ebből minket – hogy így mondjam – kimozdítani, mert

tudja, szükségünk van arra, hogy itt és most, ebben a világban is legyen reménységünk, legyen jövőképünk, az életet értelmesnek és fontosnak tartsuk, és legyen a szívünkben evilági értelemben vett reménység is. Hiszen pontosan akkor lesz depressziós egy ember, mikor még a holnap felől sincs reménysége, mikor tényleg célját veszti az élete. De itt nagyon fontos, hogy megértsük azt is, hogy milyen célokat tűzünk ki magunk elé, és ezek a célok milyen fontossági sorrendben jelennek meg az életünkben. Mi a legfontosabb? Mi van az első helyen? – és így tovább. A legtöbb embernek az első helyen a pénz, azután a karrier és a szórakozás a sorrend. Ám ha elveszti a pénzét, állását, kudarcot vall a karrierépítésben vagy a párkapcsolatában, vagy a szórakozását betegség, pénztelenség gátolja, akkor céltalanná, reménytelenné lesz. Manapság ezért-másért „percemberkékké” leszünk, ha valóban nincsenek hosszú távú céljaink és távlataink. De Isten pontosan azt akarja, hogy nekünk legyen. Nekünk legyen igazi, Istentől való jövőképünk, és hogy a sorrendet is tudjuk, hogy mi a legfontosabb.

Mi a te személyes reménységed?

Kevés fiatal – de vannak ilyenek – szép, humanista elképzeléseket dédelget akár mint orvos vagy tanár, vagy egyéb pályán segíteni fog másokon, szeretné a magyar társadalmat építeni, családot alapítani... Hát ezek nagyon tisztességes és szép elképzelések, de egyre kevesebben vannak ilyen emberek. A legtöbb embert valójában semmi más nem érdekli a jövőjét illetően, mint a személyes karrierje, pénze. Fiatal nők

többségénél is a sorrend már a hivatás, a karrier, a sikeres élet megalapozása, és a család, a gyermek a háttérbe szorul. A következmény, hogy végül semmi más nem marad, csak a pénz. Mint ahogy egy fiatal fiú, aki most ment az egyetemre, azt mondta, ő csak azért megy az egyetemre, hogy meggazdagodjon és milliomos legyen. Hát, idáig is le lehet süllyedni, de ez már rendkívüli értékvesztés, ha semmi nem számít, csak a pénz. Márpedig a pénzbe vetik az emberek igazán a reménységüket. A cél: a pénz, a gazdagság. Persze emögött ott van, amit pénzzel meg lehet szerezni. Mert mit lehet megszerezni pénzzel? Testvérek, a gazdag ember azt hiszi, hogy mindent! Gyakran elmondom ezt a megrendítő történetet, tanuljunk belőle: egy gazdag embert kellett temetnem, és amikor felvettem az adatokat, a felesége válaszolt – hát bizony elég fiatal felesége volt, mert ő is fiatal volt. 52 évesen egyik pillanatról a másikra meghalt, miközben nyaralásról jöttek haza. Azt mondja nekem ez az asszony: *„Tiszteletes Úr! Én minden pénzt megadok magának, ha elintézi, hogy a férjem a mennybe kerüljön.”* Nevetünk, igen... De ne tegyük, inkább meg kellene rendülnünk, mert ezen a ponton a pénzünk csődöt mond. Szelíden azt válaszoltam ennek az asszonynak, hogy *„Ezt nem tudjuk pénzzel elintézni, mert »tudván nem veszendő dolgokon, nem ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódotokból, hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a vérén.«”* (1Pét 1,18–19). Nem aranyon és ezüstön, bizony. Milyen reménysége van annak az embernek, aki azt gondolja, hogy pénzzel mindent el lehet intézni? Pedig tessék elhinni, a mi világunk most már szinte

csak erről szól! És ez nagyon szomorú! Vizsgáljuk meg a szívünket, hogy nekünk *van-e jobb reménységünk!*

Hadd olvassam fel a Testvéreknek azt az Igét, amelyet a Jób könyvében találtam, és rendkívül találó: „*Ha reménységemet az aranyba vetettem, és azt gondoltam, hogy csak a színaranyban bízhatom, ha annak örültem, hogy gazdagságom nagy, és sokat szerzett a kezem, ha néztem a napvilágot, hogyan ragyog, és a holdat, hogy milyen pompával halad, ha csak titokban is olyan bolondságot tettem, hogy csókot hintettem feléjük kezemmel, ez is bírák elé való bűn volna, mert megtagadtam volna az Istent odafönt.*” (Jób 31,24–28). Ez a valaha nagyon gazdag, sokat szenvedett ember már látja, hogy „*meztelen jöttem ki az anyám méhéből, meztelen megyek el*”. Átértékelődik a gondolkozása, megvallja, hogy bírák elé való dolog, aki bármit is az Isten elé helyez.

Az Úr hosszútűrő és kegyelmes Isten

Most térjünk vissza Ábrahámhoz, és az ő életében is felfedezhetjük azt a csodálatos Istent, aki nem csak őt vette a kezébe, hanem téged is meg engem is, és azért vett a kezébe a mi mennyei Édesatyánk, hogy hívő emberekké formáljon bennünket és megajándékozzon minket a legnagyobb ajándékkal: *az örök élet reménységével*. Ez az Ő célja. Sokszor tévesen gondolkodunk a kiválasztott emberről – ha valaki, akkor Ábrahám tényleg kiválasztott ember –, úgy gondoljuk, hogy az ő kiválasztottságában vagy az én kiválasztottságomban rejlik valami rendkívüli érték. Hát

persze, hogy rejlik, mert a legdrágábbat adta értem az én drága mennyei Atyám. De az érték nem bennem van, hanem a kiválasztó Istenben, aki kiválasztott engem és téged az Ő drága Fiában.

Ábrahám, Jákób, József, akiket emleget itt az Ige, hazát kereső emberek voltak. De hisz Ábrahám ott volt az ígélet földjén, Isten oda vitte ki őt. De azt mondja az Ige: „*más hazát kerestek.*” Mennyei hazát kerestek. Isten országát keresték ezek az emberek. Ábrahámot elhívja az Isten, nehéz életfordulatokon kell keresztülmennie a kiválasztott embernek! Mélységekből magasságokba viszi őt az Úr. Feltehetnénk a kérdést: „*Ábrahám, te hívő ember vagy egyáltalán? Aki eladod a feleséged, aki rabszolganőtől paráznaságból szerzel magadnak fiat?*” Ábrahám megérkezik az ígélet földjére, és mi történik? Rövid idő múltán éhínség tör ki Kánaán földjén. Most mondhatta volna Ábrahám: „*Hát Uram, ilyen helyre hoztál engem?*” Lehet, hogy magában mondta is, nem tudjuk, de lement Egyiptomba. Oda, ahol van kenyér. És mi történik Egyiptomban? Gonosz módon elárulja a feleségét. A felesége becsületét eladja azért, hogy a saját életét mentse. Ilyen a hívő ember? Nem, ilyen a bűnös ember. Ilyen vagyok én, ilyen minden ember, bűnös. Mindenekelőtt magát féltő. Ki van Ábrahám életében az első helyen? Hát nem az Úr! De nem is Sára! Hanem őmaga. Magát féltette, magát szerette, önimádó ember. Gondoljunk Péter apostolra, amikor azt mondja neki az Úr, hogy „*Ezen az éjszakán mindannyian megbotránkoztok bennem.*” – „*Én kész vagyok, Uram, Veled börtönbe vagy halálra menni!*” Komolyan gondolta, de nem ismerte magát. Testvérek, a legnagyobb baj,

hogy mi nem ismerjük magunkat! Mi feltételezzük magunkról a jót, de ha olyan szituációba kerülünk, mint Péter is, mikor a saját életét kellett féltene, a saját élete kerül veszedelembé, akkor megtagadta az Urat! Azt mondta: „*Soha nem ismertem ezt az embert!*” Ugyanígy megtagadja Ábrahám a feleségét. „*Nem a feleségem, a testvérem!*” – és ezzel menti önmagát, hogy a feleségéért meg ne öljék. Hát micsoda jellem ez?

Aztán visszakerülnek Kánaán földjére, és az a csodálatos, hogy Isten továbbra is beszél vele. Hogyhogya szóba áll egy ilyen hitvány fráterrel az Isten? Ezt most megkérdezhetném úgy is, hogy „*Uram, ismersz, milyen vagyok, miért állsz velem szóba?*” Hidd el, hogy azért, hogy eljuttasson bennünket a megszentelődés útján egészen a szentségig! Amikor már nem te vagy az életed középpontja, nem te vagy az első helyen, hanem az Isten. Éppen ez a hívő életnek a perspektívája, a jövője, hogy Isten az újjáteremtett gyermekeit el akarja juttatni. Ahogy Pál apostol írja a galatáknak: „*gyermekeim, akiket újra meg újra fájdalmak között szülök meg, amíg kifformálódik bennetek a Krisztus.*” (Gal 4,19). Értitek? Ez a jövőkép, hogy beteljesedjen rajtunk az újonnan teremtés csodálatos terve, hogy hasonlónak legyek az Ő Fiához! Ez a jövőkép! Ezt a jövőképet képzelte el neked az Isten! Hasonlítani fogsz a Fiára. Milyen csodálatos távlat, nem? Sajnos ez nem mozgatja meg a testi ember fantáziáját, de a lelki ember erre vágyódik, hogy bárcsak ne az az ember lennék, bárcsak új ember lehetnék! És Ábrahámot nem hagyja Isten, továbbviszi, vezeti, tanítja, formálja, végigviszi a megszentelődés útján. Látjátok, ebbe a hűségese Istenbe vethetjük a mi reménységünket!

Hit által igazul meg az ember

Nagyon érdekes az, ahogy Isten Ábrahámot lelkipendozza, nevelgeti, bukásaiból felsegíti, és ismét és ismét újrakezdi vele nagy türelemmel. Hála Neki, ugyanúgy bánik velünk is. Ezért jó ismerni az Igét. Mit is várhatunk a mi Urunktól? Bizony továbbviszi őt, beszél vele, aztán megerősíti azt a szövetséget, amit vele kötött. Az 1Mózes 15,1-től ezt olvassuk: *„Ezek után az események után így szólt az Úr Ábrahámhoz látomásban: Ne félj, Ábrám, én vagyok a pajzsod, jutalmad igen bőséges. De Ábrám ezt mondta: Ó, Uram, Uram! Mit adhatsz nekem, hiszen gyermektelen vagyok, és házamat a damaszkuszi Eliézer örökli. Nem adtál nekem utódot – mondta Ábrám –, ezért a házamnál született szolga lesz az örökösöm. Ekkor így szólt hozzá az Úr: Nem ő lesz az örökösöd, hanem az lesz az örökösöd, aki tőled fog származni. Azután kivezette az Úr, és azt mondta: Tekints föl az égre, és számold meg a csillagokat, ha meg tudod számolni! Azt mondta neki: Ennyi utódod lesz! Ábrám hitt az Úrnak, aki ezért igaznak fogadta el őt.”* Egy csodálatos történet, de figyeljétek meg, milyen türelmes a mi Urunk! Különös dolgot láthatunk! A Szent Isten elkezd vele beszélni, és azt mondja: *„Kedves gyermekem, megáldalak téged.”* És erre ő: *„Ó Uram, nagyon szép, de mit adhatsz Te nekem? Nem adtál gyereket!”* Mert ez az én jövőképem! Én nem akarok semmi mást, egy utódot, hogy valaki fenntartsa a nevemet, hogy ne a rabszolga örökölje az én házamat! Nem felháborító? Mi a legfontosabb Ábrahámnak? A gyerek, az utód! Vajon a hön óhajtott utódban kit szeretünk? Kit imádunk? Kit keresünk? Bizony magunkat. Miről beszél Ábrahám? Mért kell neki ez a gyerek? Hogy fönntartsa a

nevét. Önmagát keresi az ember, mindenben, még a gyermekében is. Ez gyalázatos, de így van. Képesek vagyunk ebből is erényt csinálni, az önmegvalósításból, az önimádatból. És figyeljétek meg a mi Mennyei Atyánkat: nem vág Ábrahám nyaka közé! Még csak össze se szidja. Hát nem csodálatos? Hanem azt mondja neki: „*Nem Eliézer lesz a te örökösöd, hanem aki tőled származik.*” Meghallgatja Isten az ő kívánságát. Ó, hányszor hallgatja meg, Testvérek, hányszor hallgatja meg a mi drága Mennyei Édesatyánk, hogy meglásd Őt, meglásd az Ő szeretetét. Aztán elhitte Ábrahám, *és hite igazsággá lett számára*, mert hitt az Úrnak...

Meddig tartott Ábrahám hite?

Addig, ameddig a feleségénél meg nem szűntek a női életfolyamatok. Eddig tartott a hite. A mi hitünk is legtöbbször csak addig tart, amíg emberileg lehetségesnek tartjuk azt, amit szeretnénk. Addig tart a hitünk, aztán odatesz, mert azt mondjuk, hogy: „*Ó, ez már lehetetlen.*” Ábrahám meg Sára is hangot adnak hitetlenségüknek, sőt szemébe nevetnek az Úrnak! Úgy látszik, Isten csak ígéretet, de nem teljesít. Vagy azért, mert nem képes rá, vagy mert nem akarja... És erre Sára nagyon rossz tanácsot ad, az akkori kor szokása szerint a saját rabszolganőjét, az egyiptomi Hágárt adja a férjének, hogy háljon vele, és tőle szülessen a gyermek, mert ő még fiatal, tud szülni, így megoldják az utódlás kérdését, végül is Ábrahám lesz az apa. „*Segíts magadon, az Isten is megsegít*” – mondja a magyar közmondás. Isten nem ezt ígérte. Ő az Ígéret Gyermekeit akarta Ábrahámnak ajándékozni, nem a parázna,

bűnben született gyereket. És ebből óriási botrány lesz. Minden a feje tetejére áll, mert a bűn mindent fölforgat, minden kapcsolatot megront. Megszakad a kapcsolat Isten és Ábrahám között, Sára és Ábrahám között, felborul az egész család békessége, minden a feje tetejére áll, rengeteg szenvedést okozva ezzel Ábrahámnak, Sárának, Hágárnak, Izmaélnak, Izsáknak és az utódoknak mind a mai napig. Egy engedetlen lépés. Miért? Mert Ábrahám hite csak addig tartott, ameddig az emberi lehetőségek.

Akkor hívő Ábrahám vagy nem hívő? Vagy egyáltalán: *én meddig vagyok hívő?* Testvér, addig, ameddig a hited él. Ha elveszted a hitedet, akkor már nem vagy hívő. Ha elvesztem az Isten iránti bizalmamat, akkor mit beszélek én arról, hogy hívő vagyok? Ha nem tudom az Isten kezébe adni az életemet, jövőmet, hanem magam akarom kiformálni magamat, magam akarom megvalósítani magamat, az egész jövőmet, az bizony kontármunka lesz. Mindig azt mondom, jobb, ha Isten terem újjá engem, mintha én valósítom meg magamat.

Tehát megbukott Ábrahám. Mondjuk ki magyarul: megbukott a hívő a hitében. Veled még nem történt ez meg? Isten amit elkezdett, azt bevégezi a te életedben is, és Ábrahámot is elvezeti a feltételek nélküli teljes bizalomra. Tizenhárom évig nem beszél Isten Ábrahámmal. Ennyire megharagudott, talán Isten 13 évig duzzogott? Vigyázzunk, nem erről van szó! Egyáltalán nem erről van szó! Ábrahám megszerezte, ami neki fontos volt, megkapta Izmaélt, most már nem érdekelte annyira az Isten. Hányszor láttam, hogy Isten meggyógyít valakit halálos betegségéből. Egy darabig még hálás a szíve,

aztán elfeledkeznek az egésztől, és egy idő után kezd bolondokat beszélni: „*Erős volt a szervezetem, még a rákot is legyőztem.*” Nem volna szabad ilyeneket mondani! Nehogy úgy járjunk, mint Ezékiás, akiről az mondja az Ige, hogy hálátlan volt. Ábrahám meg egyszerűen hitetlen volt. Mit mond neki az Isten, amikor végre újra Ő szólítja meg: „*Én vagyok a Mindenható Isten. Járj előttem és légy feddhetetlen. Megajándékozlak szövetségemmel.*” (1Móz 17,1–2). Miért mondja újra az Úr? Hiszen már megajándékozta, nem? De megtörte a szövetséget. A bűneink mindig megtörik a szövetséget. Ezért újra és újra bocsánatot kell kérnünk, ha vétkeztünk.

„Én vagyok a mindenható Isten”

Az *El Saddaj*, a Mindenható Isten, akinek MINDEN lehetséges, kijelenti magát, hiszen Ábrahám hitének fogyatékosága éppen ez volt, hogy *nem hitte a lehetetlent*. A megbukott hívőt nem dőngöli bele a sárba, hanem továbbvezeti, nevelgeti úgy, mint ahogy egy jó édesapa a gyermekét. Úgy bánik velünk a mi drága Mennyei Atyánk. „Járj énelöttem...” – ez a héber kifejezés azt ábrázolja ki, ahogy az édesanya a kis totyogó gyermekének lépteit tekintetével őrzi. „Járj énelöttem, majd én szememmel tanácsollak téged, mert még csak bukdácsolsz a hit útján.” Hát nem csodálatos a mi Istenünk? Az ember ilyenkor azt várná, hogy villám csap le az égből. Nem! Terád sem csap le a villám az égből, hanem neked is azt mondja az Úr: „*Járj énelöttem!*” Sőt Jézus ezt mondja: „*Kövess engem!*”, mert már Ő jár

előtted. Ábrahámnak azután újra ígéretet tesz az Isten: „*Megáldom őt, sőt fiút adok tőle...*” (mármint Sárától). „*Megáldom őt, népek támadnak belőle, népek királyai származnak tőle.*” S most mit tesz a „hívő”? Tessék csak figyelni! Ábrahám arcra borult, de nevetett, és azt mondta magában: „*Száz esztendő embernek lehet-e még gyereke, vagy Sára kilencven éves létére szülhet-é?*” Kinevette Istent. És most sem csap le a villám. Ugye milyen drága a mi Urunk? Majd bebizonyítja Ábrahámnak, hogy Neki minden lehetséges.

Az Úr Jézus, mikor egyszer tanítványai kétségbeesetten kérdezik, „*Uram, akkor ki üdvözülhet?*”, azt mondja: „*Ez embereknél lehetetlen, de Istennek minden lehetséges.*” Ezért amikor ott van a szívedben a kételkedés Istennel kapcsolatban, oszlasd el a kételyeket! Mert Neki minden lehetséges! Mert ilyen a mi Istenünk, és ez a mi reménységünk, amelyik nem szégyenít meg, mert *a Mindenhatóba veti horgonyát.*

A Biblia szerint hitbeli gyermekei vagyunk Ábrahámnak, mert ő kapta az ígéreteket, és ez rád is és rám is vonatkozik. Az Ábrahámnak adott ígéret a Messiás ígérete: „*és a te utódod által nyer áldást a föld valamennyi népe.*” (1Móz 22,18). Az Úr szinte felfoghatatlan csodával vetíti előre, amit Krisztusban tenni akar. Ábrahámot barátjának nevezi, és felettébb kitünteti, hiszen emberi alakban, két angyal kíséretében megjelenik Mamré tölgyesében (a préegzisztens) a testté léétel előtti Krisztus, és beszél Ábrahámmal, és ismételten megígéri, hogy Sárának gyereke lesz. Ekkor Sára neveti ki az Istent. „*Miért nevet Sára?*” – kérdi az Úr. Kinevetjük az Istent? Mi,

lelkészek, nagyon sokat tudnánk erről beszélni, amikor a temetésen részt vevő gyülekezeten végignézünk. Ott aztán nincs élő reménység, csak azért nem nevetnek, mert a halál döbbenete a nevetést fájdalommmá és lázadássá változtatja! Meg szoktam mondani a gyászolóknak, hogy *„Kedves Jelenlévők, Önök halálhívők tetszenek lenni. Mert aki azt hiszi, hogy a halálé az utolsó szó, az halálhívő. Aki viszont tudja, hogy a Mindenható Istené az utolsó szó, az Isten-hívő.”* Jézus Krisztus mondja: *„halott voltam, de íme, élek örökkön-örökké, és nálam vannak a halál és pokol kulcsai.”* (Jel 1,18). Miért is lenne jobb a mai ember, mint Ábrahám? Vagy mintha én különb lennék! Ó, engem ugyanúgy kellett vezetgetni. Bukások, kudarcok, hitetlenségek, kételkedések... – mindannyian ilyenek vagyunk! Egyedül a mi drága Urunk hűséges, és ez ad okot élő reménységre!

„Ér-e próba vagy kísértés...”

„...háborúság zaklat-é, el ne csüggedj ám miatta, vidd imádban Ő elé!” Ábrahámától meg kellene tanulni: Soha ne fordítsál hátat Istennek! Vidd imádban Ő elé! Mindig mindent Vele beszélj meg. Akár érthetetlen tragédia, betegség, nyomorúság vagy elkeserítő külső, belső kudarcok érnek, vagy kételkedés és kísértés szakad rád, mindezt Neki mondd el, minden gondodat Reá vedd! Ameddig oda mersz állni az Úr Jézus elé, hogy nem értem ezeket a dolgokat, amik velem történnek, ha Előtte, és nem Ellene harcolod meg hited harcait, addig minden gondod és keserűséged megoldást nyer.

Ábrahám megkapja az Ígéret gyermekét, megszületik Izsák. Óriási konfliktus a családban, nem lehet öröme, hogy most már két fia van, mert Hágár és Izmáel, Sára és Izsák kibékíthetetlen ellentétet jelent, és Isten sem áll Ábrahám mellé, sőt el kell üznie Izmáelt. Annak idején Isten ígéretet tett Izsákra, de Ábrahámnak már nem is kell az ígéret: „*Ó, Uram! Bárcsak Izmáel életét oltalmaznád!*” Tulajdonképpen azt mondja Ábrahám úgy röviden Istennek: „*Hagyd el, Uram, nem kell nekem már más fiú, itt van Izmáel, őt védelmezd, akit én megszereztem.*” De Testvérek! Isten nem áldja meg azt, ami nem az Ő ígéretéből születik, ami bűnből született, az átok alatt van! Hogy képzelheti el valaki azt, hogy az Úr a bűnből született gyermekekre építi a Megváltás ígéretét? Ábrahám mégis engedelmeskedik, bármennyire is fáj a szíve, de a végső próba – ami szinte emberfeletti –, az még hátravan. Csak Izsák marad neki, teljes szívével csüng drága gyermekén, így mondja neki Isten: „*Fogd a fiadat, a te egyetlen egyedet, akit szeretsz, Izsákot, és menj el Mórijjá földjére, és áldozd fel ott égőáldozatul...*” (1Móz 22,2). „*Az egyetlened, akit szeretsz.*” Tudniillik mindenki más Izsák után következett, Izsák volt a drága utód, ő volt Ábrahám reménysége, a fiú, aki nevét továbbviszi. Izsákon csüngött Ábrahám teljes szíve. Ő volt a jövőképe... Nekünk is sokszor a gyerekeink a jövő. A gyerekeinken csüngünk. Önmagában ez nem is lenne probléma, hogy a gyerekeink olyan drágák és fontosak, a probléma csak abban van, ha Isten helyére kerülnek. Mert a szívedben az első hely Istené kell legyen! Az az Ő helye! Ha a feleségem kerül az Isten helyére, az is probléma! Bárki kerül

az Isten helyére, az első helyre, az a te bálványod, az a te istened.

És Ábrahámnak azért kellett vinnie Izsákot, mert Isten helyén volt. Értitek, Isten el akarta juttatni őt: *„Legyetek tökéletesek, mint ahogy a Mennyei Atyátok tökéletes!”* Mi a hitbeli tökéletesség? Az, hogy én mint ember imádom az én Uramat, Istenemet, és Ő van az életem első helyén. Ennyi. Ilyen egyszerű. Ő az én drága Mennyei Atyám, Ő az én Megváltó Istenem, Benne reménykedem, Ő az én jövőm, s akkor a helyén van, Ő az én élő reménységem. *„Élő reménység...”*

Hányan veszítjük el a reménységünket! S képzeljétek el, ennek az Ábrahámnak azt mondja az Isten: *„Vidd a te reménységedet, akit szeretsz, és áldozd fel nekem.”* Azt is megmondja, hogy hol: a Mórija hegyén, *„azon a hegyen, amelyet én mutatok neked”*. Gondoljátok meg ezt az utat! Ábrahám szívében mintha kést forgattak volna... De ment. Érthetetlen. Érthetetlen? Ment, mert most már hívő. És mit mond Ábrahám? *„Uram, nem tudom, hogy mit akarsz. Nem tudom, hogy mért mondtál nekem ilyen borzalmas dolgot. De mert Te mondtad, tudom, hogy ez a legjobb.”* Honnan tudta Ábrahám? Onnan, hogy megszületett Izsák. Annak a Sárának, akinek már lehetetlen volt gyermek. Már tudta, hogy az Isten Mindenható Isten. Tudta, hogy őt szereti, de nem értette az egész történetet. Hát azt nem csodálom! Felteszi a fiát az oltárra, és amikor felemeli a kést... Gondoljátok el ezt az egész szörnyű történetet, nincs ennél rettenetesebb történet a Bibliában! Kivéve azt az egyet, ami valójában megtörtént. Olyan megrázó, ahogy mondja az Ige: *„mentek, ketten*

együtt...” „És hol az áldozatra való állat?” – kérdezi a kisfiú. „Majd az Isten gondoskodik áldozatról, fiam!” Mi mehetett végbe az öreg Ábrahám lelkében... Az a csoda, hogy nem hasadt meg ennek az embernek a szíve...

De neki nem kellett végrehajtani az ítéletet. Próbára tette őt az Isten. Megpróbálta a hitét. Kiáltott neki az Úr Angyala a mennyből: *„Ne nyújtsd ki kezedet a fiúra, és ne bántsd őt, mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenegyedet.”* (1Móz 22,12). Hihetetlen próbán vitte keresztül Ábrahámot, aki eljutott a feltámadás hitére, mert úgy gondolkodott, hogy Isten képes őt a halálból is visszaadni, hiszen Izsáknak szólt az ígélet. *„Nem tagadtad meg tőlem a te egyetlenegyedet!”* Neki csak hitben kellett elmennie a végsőig, de maga az Úr a valóságban végigvitte a Fiát, egészen a Golgotáig, és nem tagadta meg tőled és tőlem, hogy visszaadhassa életedet a halálból. *„Mennek ketten együtt...”* Vitte az Atya a Fiát. Érted és értem.

A reménység nem szégyenít meg

Az ember szinte fel sem fogja ezt a szeretetet! Hogy a legdrágábbat feláldozta azért, hogy neked legyen jövőképed. Legyen élő reménységed. Mert egyébként nincs jövő! Nincs reménység! Jézus Krisztuson kívül az emberiségnek nincs reménysége, semmilyen tekintetben nincs jövő. Ő teremtette meg számunkra a jövőt. Azt a hazát, amelyet Ábrahám, Izsák és Jákób is keresett. Azt a hazát, amelyik Józsefnek is olyan fontos volt, hogy gondoskodott arról, hogy majd a tetemét

vigyék el az ígéret földjére, és temessék el Sára, Ábrahám és Izsák mellé, a makpélai barlangba.

David Roll írja, aki Egyiptomban, Avarisban feltárta József palotáját, és a kert végében egy kis piramist találtak, József sírját, szívszorongva bontották ki és nyitották fel a piramist, csak egy szobrot találtak. Egy keletiesen felöltözött vezér szobrát, József „kultuszszobrát”, de egyetlen csont sem volt a piramis belsejében. Igen, előképe Jézus Krisztus üres sírjának; ami viszont a mi feltámadásunk előképe, a mi jövőképünk. Ami az Úr Jézussal történt, az veled is meg fog történni, ha te hívő gyermeke vagy. Pál apostol írja: *„Őáltala kaptunk hitben szabad utat ahhoz a kegyelemhez, amelyben vagyunk, és dicsekszünk azzal a reménységgel is, hogy részesülünk Isten dicsőségében. De nem csak ezzel dicsekszünk, hanem a megpróbáltatásokkal is, mivel tudjuk, hogy a megpróbáltatás munkálja ki az állhatatosságot, az állhatatosság a kipróbáltságot, a kipróbáltság a reménységet, a reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe árad az Isten szeretete a nekünk adott Szentlélek által.”* (Róm 5,2–5). Csodálatos ez az Ige, összefoglalja az egész esti üzenetünket a Szentlélek, hogy a kipróbált hívő emberek szívében támad az állhatatosság és az élő reménység.

Emlékezz, Uram, szolgáltnak tett ígéretedre, amelyhez nekem reményt is adtál. Köszönjük, Uram, hogy a Te ígéreteid Jézus Krisztusban lettek igenné és ámenné. Köszönjük, hogy Benne teljesedett be minden ígéreted. Sőt, mindazok az ígéreted is, amelyek csak evilágra vonatkoznak, azok is csak Őáltala és az

Ő szeretetéből lehetnek a mieink, amelyeket nem úgy ragadunk el, amelyeket Tőled kérünk, amelyek valóban áldássá lehetnek az életünkben. Ó, Uram, ismered a szívünket, milyen sok vágy, kívánság, mennyi titkos reménység van bennünk. Cselekedd meg, Uram, hogy valóban az a reménység legyen élő reménységgé számunkra, melyet Te, Úr Jézus Krisztus megszerezteél, és adtál nekünk Igédben. Ámen.

4. A HIT MINT GYŐZELEM

„Hit által rejtegették Mózes születése után három hónapig szülei, mert látták, hogy szép a gyermek, és nem féltek a király parancsától. Hit által tiltakozott Mózes, amikor felnőtt, hogy a fáraó leánya fiának mondják. Mert inkább választotta az Isten népével együtt sanyargatást, mint a bűn ideig-óráig való gyönyörűségét. Mivel nagyobb gazdagságnak tartotta Egyiptom kincseinél a Krisztusért való gyalázatot. Mert a megjutalmazásra tekintett. Hit által hagyta el Egyiptomot, nem félt a király haragjától, hanem kitartott, mint aki látja a láthatatlant. Hit által rendelte el a páskát, és a vérrel való meghintést, hogy a pusztító ne érintse elsőszülötteiket. Hit által keltek át a Vörös-tengeren, mint valami szárazföldön, és amikor ezt az egyiptomiak is megpróbálták, elmerültek. Hit által omlottak le Jerikó kőfalai, miután körüljárták azokat hét napon át. Hit által nem vezett el az engedetlenekkel együtt Ráháb, a parázna nő, amikor a kémeket békességgel befogadta. És mit mondjak még? Hiszen kifognék az időből, ha szólnék Gedeonról, Báraókról, Sámsonról, Jeftéről, Dávidról, Sámuelről és a prófétákról. Ezek hit által országokat győztek le, igazságot szolgáltattak, ígéreteket nyertek el, orozlánok száját tömték be, tűz erejét oltották ki, kard életől menekültek meg, betegségből épültek fel, háborúban lettek hőssé, idegenek seregeit futamították meg, asszonyok feltámadás révén visszakapták halottaikat.” (Zsid 11,23–34)

Uram, Jézus Krisztus, Te azért jöttél el ebbe a világba, hogy győzelmet arass a gonoszság hatalma felett, és elhozd nekünk Isten uralmát, Isten országát. Erre tanítottál bennünket. Így tanítottál minket imádkozni, hogy könyörögjünk ezért az országért, azért a győzelmes uralomért, hogy jöjjön el a Te országod, hogy legyen meg a Te akaratod. Erre tanítottál bennünket, és vágyakozik a szívünk, hogy valóban megvalósulhasson közöttünk és bennünk a Te országod, hogy teljesüljön bennünk és általunk a Te akaratod, hogy valóban a Te isteni hatalmad kiteljesedhessen a Te néped között, hogy győzelmes hívő életet élhessünk. Tudjuk, Uram, hogy Te vagy a győztes, Rád nézhetünk fel azzal a bizalommal, azzal a hittel, hogy Benned és Általad győzelmes hívő életet lehet és kellene, kell élnünk. Segíts erre bennünket, Urunk, és add meg ehhez a bátorságos hitet, azt a szívbeli bizalmat, ami mindenkor Feléd fordul, az egyedül győztes Úrhoz. Ámen.

Bevezetés

Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban! Ahogy estéről estére a hit dolgairól beszélgetünk, és azokról a dimenziókról, amelyeket tulajdonképpen maga a hit hordoz magában, amelyeknek ki kellene teljesednie az életünkben, az Isten iránti *bizalomnak*, az *engedelmességnek*, a *reménységnek*. Most pedig szeretnénk úgy beszélni a hitről, mint győzelemről, hogy *hit által van győzelem* a mi életünkben, hit által lehet győzelmes hívő életet élni a Jézus Krisztusba vetett hit által.

Valóságos himnusz. Így is mondhatnám, a hét himnusza az, amelyik a Zsidó levél 11. fejezetében zeng. A most felolvasott igeversekben pedig láthatjuk azt a győzelmes, dicsőítő, a Lélektől átítatott Igét, amelyet az apostol szívéből mond és bizonyágtételként hirdet nekünk, távoli utódoknak, hogy megerősítsen bennünket abban a bizonyágban, hogy igenis, az Istenbe, a Krisztusba vetett hit győzelmes hit. Az Úr Jézus mindig bosszankodott, amikor a tanítványai hitetlenkedtek. Többször szemükre hányta: „*Ó, hitetlen és elfajult nemzedék, meddig leszek még veletek? Meddig szenvedlek még titeket?*” (Mt 17,17), vagy: „*Miért félték ennyire? Miért nincs hitetek?*” (Mk 4,40). Amikor Péter süllyed a viharos tengeren, mert nem az Úrra emeli fel a tekintetét, hanem a körülményeket nézi, a háborgó tengert, a dühöngő szelet, süllyedni kezd. Az Úr megint, és azt mondja: „*Kicsinyhitű, miért kételkedtél?*” (Mt 14,31).

A Krisztusra tekintő győzelmes hit

Azt mondja a tanítványainak, hogy a hívőknek minden lehetséges. Ki is a hívő ember? Erről már szó volt. Az a hívő ember, aki tulajdonképpen Jézus Krisztusra emeli a tekintetét. Nem a körülményekre, nem a háborgó, és sokszor tényleg dühöngő környezetre, hanem egyedül az Úrra emeli a tekintetét, mert „*onnan jön az én segítségem*”. „*Az Úr az én erősségem*” – mondja a zsoltáros. Igen, Benne bízok, és nem félek! Olyan sok biztató Ige van, a hívő ember nem lehet a meghátrálás embere. „*Az én igaz emberem hitből fog élni, és ha meghátrál, nem gyönyörködik benne a lelkem. De mi nem a*

meghátrálás emberei, vagyunk, hogy elveszünk, hanem a hitői, hogy életet nyerünk.” (Zsid 10,38–39). A győzelemre vivő hit emberei. De hát valóban azok vagyunk? Igazán, őszintén meg kell vizsgálni a hitünk állapotát, ahogy tegnap is olvastam az Igében, amit Pál apostol mondott, hogy: *„Magatokat vizsgáljátok meg, hogy valóban hisztek-e!”* Tehát meg kell vizsgálnunk a hitünket, hogy *nem kudarcos-e* a mi hitünk?

Mi az oka kudarcos lelki életünknek?

Hadd olvassak fel Joó Sándor igehirdetéséből pár gondolatot, ami éppen ide vonatkozik: *„Győzelmes élet? Ennek már szinte a hallatára is elpirul a lelkünk. Hát van ilyen egyáltalán? Győzelmes élet? Van olyan, hogy valaki győzni tud a mindig megújuló kísértések fölött és mindig visszatérő bűnei fölött, a szakadatlanul körülötte ható sátáni erők fölött? Az egyéni keresztyéni élet e mindig túlerőben lévő ellenségei fölött? Győzelmes élet? Ez az, amit a legkevésbé tapasztalunk magunkban is meg másokban is. Pedig de sokszor születnek bennünk nagy elhatározások, nekibuzdulások, sőt fogadalmak, hogy ezután másképp lesz, és marad minden a régiben.”* Ugye rá tetszenek ismerni a vívódásainkra, belső lelki küzdelmeinkre, bukásainkra, nyomorúságainkra, amikor azt kell mondanunk, hogy *„hol van a te hited?”* Miért is ilyen a mi hívő életünk? Mért nem olyan, mint amiket felsorolt Isten Igéje? Ami valóban szinte himnuszként zengett: hogy van győztes hívő élet! Országokat lehet legyőzni hit által, oroszlánok száját lehet befogni, a tűz ellen is győzelmes volt

Sadrák, Mésák és Abédnegó, és sorolja, sorolja az ószövetség győzelmes hívőit, akik hit által győztek olyan körülmények között, ahol a győzelemnek a reménysége sem volt meg. Azt általában tudjuk, hogy a győzelmes Úr a mi győzelmünk záloga. Benne, csakis Benne lehetünk, vagyunk győztesek. Amikor már századszor, pironkodva kell újra bocsánatot kérni az én Uramtól: „*Uram, látod, már megint...*” Az ember már úgy van vele, hogy szégyell odamenni, vajon van-e egyáltalán bocsánat? Az ördög ilyenkor megtámad bennünket, és azt mondja: „*Neked már nincs bocsánat! Hát nem tudtad, hogy bűn, és mégis elkövetted?*” És el akarja venni hitbeli bizalmadat.

Az Úr Jézus azt mondta Péternek, miután megkérdezte: „*Uram, hányszor vétkezhet ellenem az én atyámfia úgy, hogy én megbocsássak neki? Még hétszer is? Jézus így válaszolt: Nem azt mondom neked, hogy hétszer, hanem még hetvenszer hétszer is.*” (Mt 18,21–22). Tehát ha Pétertől, a tanítványtól Isten elvárja, hogy a kegyelemnek ne legyenek számbeli korlátai, akkor nyilvánvalóan az Úrnál még kevésbé. Tehát ha a kegyelem korlátlan, akkor ez felszabadít bennünket? Nosza, vétkezzünk szabadon, mert az Úr úgyis megbocsát nekünk? Semmiképpen, nem élhetünk vissza Urunk kegyelmével, de amúgy nekünk is fájdalmas és mélyen megalázó, hogy mindennap pironkodni kell a mi Urunk előtt. Ilyen szégyenletes, bukdácsoló hívő életet kell nekünk élni? Nem, semmiképpen! Hanem győztes, élő hitre vagyunk elhívottak! Erre vagyunk meghívva, hogy Jézus Krisztus nyomdokában járva győzelmes életet éljünk azok között a körülmények között, ahova helyezett bennünket a mi Urunk.

Ha mégsem ilyen győztes a hívő életünk, akkor felmerül a kérdés, hívő ember vagyok-e egyáltalán?

Kérnünk kellene Urunkat, mint Dávid: „*Vizsgáld meg szívemet, vesémet, nincs-e bennem valami titkos bűn?*” Tehát szívvizsgálatra, mennyei kardiológiára kérjünk beutalót, és ott az is kiderül, hogy mi a betegség oka: meg sem tértem? Vagy engedetlen vagyok, vagy valamilyen meg nem tagadott bűn terheli az életemet?

Megtérés nélkül nincs győzelem!

Mit jelent ez, hogy „*megtérni*”? Olyan sokan gondolkodnak úgy, hogy: „*Tulajdonképpen engem megkereszteltek, én kicsi gyerekkorom óta járok a templomba, akár református, evangélikus vagy bármilyen felekezetű templomba, tehát én keresztyén vagyok, pont.*” De Testvérek, ha meg vagyok keresztelve, ha járok a templomba, tulajdonképpen Isten kiválasztott arra... – *mire?* Hogy megtérjek! A kiválasztottság pontosan ennek a csodálatos lehetősége, hogy megtérít engem az én Uram, mert valójában nem arról van szó, hogy én térek meg, bár kétségtelen, hogy ebben teljes bizalommal benne kell lennem. Végül is Isten elkészítette a Krisztusban a bűneim bocsánatát, de nekem kell felismerni bűneimet az Ige és a Szentlélek munkája által, és nekem kell elindulni hazafelé, mint a tékozló fiúnak. Nekem kell hálás szívvel elfogadnom az Atya bocsánatát, amit kizárólag Krisztus engesztelő áldozatáért kaphatok meg, és végül nekem kell bemennem az atyai házba, ahol rám adják a legszebb ruhát, sarut a lábamra,

gyűrűt az ujjamra, és ekkor mondhatom, hogy hazahívott, megbocsátott, újonnan szült. Ám a hívő nagyon jól tudja, hogy az Úr a megváltás drága kegyelméből tette lehetővé mindezt, ahogy Jeremiás mondja: „*Gyógyíts meg, Uram, akkor meggyógyulok, szabadíts meg, akkor megszabadulok!*” (Jer 17,14). Tehát Ő az, aki elvégzi bennem, sajnos én ellenállhatok, különböző kifogásokkal állhatok elő: „*Nekem, Uram, nincs szükségem megtérésre*”, vagy „*most még nem szeretnék, tudod, Uram, majd, ha úgy döntöttem.*” Ez Istent felháborítja, Nála a megtérés ideje a *ma, amikor szól.* „*Ma, ha az Ő hangját halljátok, ne keményítsétek meg szíveteket!*” (Zsid 4,7).

Zákeus se fogadhatta volna be az Úr Jézust, ha akkor nem hívja meg házába, hiszen az Úr világosan mondja: „*Ma a te házában kell megszállnom!*” Még egyszer mondja: „*Ma lett üdvössége ennek a háznak*”, mert nem halogatta, hanem örömmel befogadta az Urat. *Elkészített kegyelmi idő,* és ezt nem te határozod meg, hanem a könyörülő Isten. Jézus emiatt haragudott azokra a zsidó emberekre, akik bíztak a saját vallásukban. Mert úgy gondolkodunk, hogy: „*Bizony, az én vallásom üdvözít, az én vallásom üdvözítő vallás*”, de higgyétek el, nincs üdvözítő vallás, hanem üdvözítő Jézus Krisztusunk van! Nem a vallásunk üdvözít, hanem az üdvözítő Jézus Krisztus! Őhöz kell megtérni! Így mondja az Ige Izraelnek, hogy: „*Hozzám térj meg!*” Tehát Istenhez kell megtérni, mert csak Benne és Átala van új élet! Erkölcsi értelemben is. Isten adja az Ő parancsolatait, hát van erő azt beteljesíteni? Lehetek én győztes abban, hogy betartom a Tízparancsolatot, hogy az Ő akarata szerint élek?

Semmiképpen! Az Úr így adta a parancsolatot az ő népének: „*Én vagyok az Úr, a te Istened!*”, és erre hivatkozva adja a parancsolatot, mert Ő az én Istenem, és Ő az, aki győzelemre viszi az Ő népét! Ezért a megtérés azt jelenti, hogy vissza az én Uramhoz! *A Vele való életközösségben lehetek győztes!*

Négy mozzanatot szeretnék kiemelni, hogy mit jelent megtérni:

- Az első a **feltétel**. Azt jelenti, hogy Jézus Krisztus bemutatta az engesztelő áldozatot, és nyitva van az atyai ház, tehát meg lehet térni. Ezt így mondja Jézus a Márk evangéliuma 1. fejezetében: „*Elközelített az Isten országa! Térjete meg!*”, mert elközelített az Isten országa Jézus Krisztusban, ott van, most meg lehet térni, mert Ő itt van. Tehát ez a megtérés első feltétele, hogy nyitva van a Mennyei Atya házának ajtaja, és Ő várja tékozló gyermekeit.
- A megtérés második mozzanata, ami szintén rendkívül fontos, hogy „**Miből térjek meg?**” Nagyon sokan azt mondják: „*Hát miből térjek meg? Én egy jó ember vagyok!*” Tehát meg kell látnom a bűneimet! De ami a legfontosabb, amit már említettem: „*Az a bűn, hogy nem hisznek bennem.*”, hogy Isten nélkül vagyok. A tékozló fiú mit mondott? „*Add ki a vagyon rám eső részét!*” Miért? Mert ő úgy gondolkodott, hogy az atyjától távol majd ő tudja, hogy kell élni, ő tudja, hogy kell megvalósítani az életét. Na, ez a bűn! Mikor az ember azt hiszi, hogy az Istentől távol, idegenben lehet élni – és eltékozolta a vagyonát. Mindenét elszórta, és végül a

disznókat őrizte. Heinét, a német költőt, aki nagy istentelen volt, a gerinctuberkulózis nyomorúsága térdre kényszerítette, és azt mondta: „*Meg kell térnem, már túl sokáig legeltettem a disznókat a hegeliánusoknál.*” Igen, sokszor nem vesszük észre, hogy bizony, legeltetjük a disznókat. Ki a hegeliánusoknál, ki másféle filozófiai irányzatok vagy különféle idegen vallások lelki rabjaként, vagy ideológiák, mágikus lehetőségek útvesztőiben tévelyeg, vagy éppen a testi gyönyörök, kicsapongások ígéretes útján érkezik el a disznóvályúhoz, ahonnan haza kellene térni a mi Mennyei Édesatyánk házába. De azt tudni illik, hogy otthon vagyok, vagy még mindig távol bolyongok az atyai háztól? A Mennyei Atya házában neked is van egy helyed! Vajon az a hely nem üres-e?

- De csak úgy lehet megtérni, ahogy a tékozló fiú történetében elmondja az Úr Jézus: „*Atyám, vétkeztem az ég ellen, és te ellened. és nem vagyok méltó, hogy fiadnak neveztessem.*” Az Isten Igéjének a világosságában, Krisztus fényében meglátom magamat. És amikor már látom magam, akkor tudom, hogy miben vagyok, és hogy semmiképpen nem vagyok a helyemen. És hazament a tékozló fiú. Tehát **haza kell menni!** Ez a következő mozzanata a megtérésnek: el, egészen az Atyáig, s valóban bocsánatot kell kérni. És az Atya ki elé fut? A megtérő bűnös elé! Aki nem megy haza, aki nem tér meg, aki valóban önmaga jóságában hisz vagy a vallásában, vagy valami emberiben hisz, de nem megy haza, hát az nem tért meg. Az ne is gondolja, hogy győzelmes hívő

életet fog élni! A legfontosabb mozzanat, hogy a tékozló fiú bement az Atya házába. Be kell menni!

Gyakran elmondom, hogy a vallásos ember szereti kikerülni azt a radikális lépést, hogy vissza az Atya házába, hát nem azért jött el, hogy most ismét feladja függetlenségét! Tehát ha én kiforgatom Jézus példázatát, így lehetne mondani: *„Igen, felismertem, hogy vannak bűneim, hogy legeltetem a disznókat, otthon meg van kenyér, hazamegyek, átölel az Atya, és akkor azt mondom az Atyának: Atyám, most sokkal könnyebb szívvel megyek vissza disznókat legeltetni, mert olyan kedves voltál, és megbocsátottál nekem!”* Hát nem ezt csináljuk sokszor az úrvacsoránál? Vesszük a mi Urunk Krisztusunk drága testét és véré, elfogadjuk bűneink bocsánatát, aztán visszamegyünk disznókat legeltetni. Ne gondold, hogy így lehet győzelmes hívő életet élni, csak úgy lehet, ha bemész az atyai házba!

- Ott adják rád a legszebb ruhát, a sarut a lábadra, gyűrűt az ujjadra, így ismét **az Atya gyermeke leszel, de el kell fogadnod az atyai ház rendjét.** Ezután az Atya fog parancsolni Jézus Krisztus által. Akkor fogsz győzelmes életet élni! Ez az újonnan született élet: bement az atyai házba, és ráadták a legszebb ruhát. Csak így lehet győzelmes hívő életet élni, sehogy másképp! Ha nincs új életed, mivel élsz te győzelmes életet? Mert ez az új élet felülről született élet; *„mert ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott.”* (Lk 15,24). Látjátok, ez élet-halál kérdése, nem vallási teljesítmény, nem nevelés, nem megjavult élet, hanem egy egészen új,

felülről született élet. Ezért nem szabad félreérteni, minden ember Isten teremtménye, de csak az a fia, akinek a Szentlélek által Tőle fogant élete van!!! De ettől a pillanattól kezdve nincs független életed! Tehát megszűnik a te büszke függetlenséged. Pál így vall: *„Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.”* (Gal 2,20).

A győzedelmes Kereszt

Nos, akkor mi lesz az ÉN egyéniséggemmel? Mi lesz az ÉN akaratommal? Az ÉN törekvéseimmal, az ÉN céloommal, az önmegvalósítással...? Akkor hogy is van ez tovább? Nyugodj meg! Ezt magam is átéltem... Én akkor lettem valaki, amikor bementem az atyai házba. Testvérek, a mi Atyánk nem veszi el tőled se a személyiségedet, se az egyéniségedet, hanem megáld Önmagával, és ebben az életközösségben, ebben a szimbiózisban kiteljesedik az életed, ekkor lehet győzedelmes hívő életet élni. Jézus Krisztuson kívül nincs sem élet, sem győzelem! Mivel Istennek éppen ez a teremtési rendje, aki megtért, és újonnan született élete van, az már *tudja, kicsoda*, meglelte identitását, mert Isten gyermekévé lett.

Senki emberfia nem mehet el az isteni akarat mellett vállvonogatva, mert az Úr számon kéri, éppen ezt kéri számon majd azon a napon. A megtérés tehát isteni parancs, és számomra, számodra személyes felelősség, élet és halál

kérdése. A Jelenések könyvének 2. és 3. fejezetében, ahol a hét gyülekezetéről – tehát az egyházzal –, a hívőkről van szó, minden gyülekezet felé elhangzik: *„Aki győz...”* *„Aki győz, azt öltöztetik fehér ruhába..., aki győz..., annak a nevét nem törölöm ki az élet könyvéből, aki győz..., az kap tőlem új nevet és fehér kövecskét...”* stb. Aki hitben és hit által győz, ahogy ezt egy kedves evangéliumi énekben énekeljük: *„Szent, győzedelmes élet, melyből erő fakad, legyen te osztályrészed a földön már alatt. A bűnt az Úr legyőzte, mindent elvégzett. A nagy tusának vége, győztes lett a kereszt. De hogy lehetsz te győztes, kit bűn tart foglyaul? Ha téged is legyőz a győzedelmes Úr? Csak összetörni engedd kemény, bűnös szíved, az Úr keresztjét felvedd, s a győzelem tied.”*

Igen, a kereszt győzelme! Igenis, hogy alávetem magamat az isteni akaratnak, ahogy Jézus Krisztus tette, és győzelemre vitte Isten ügyét ebben a bűnös, gonosz, Sátántól uralt világban. Legyőzte a Sátánt és a bűnt, és benned is győzni akar és bennem is győzni akar. És ezek a hithősök, akiket itt az Ige emlegetett, ezek csak így lettek győztesek, sehogy másképp. Ezek csak így lettek győztesek!

Lehet, hogy a Testvérek megütköztek, mikor azt olvastuk itt az Igében, hogy Mózes a Krisztus gyalázataért vetette meg Egyiptom gazdagságát. Hol volt ott még Krisztus? – mondhatnánk. Bizony ott volt! Ő volt, aki Mózesel beszélt az égő csipkebokorból, Ő volt a preegzisztens Krisztus, aki adta a kőbe vésett Törvényt, Ő volt az, aki kihozta Egyiptomból az Ő népét. Igen, ahogy Pál apostol is írja: *„és mindnyájan ugyanazt a lelki italt itták, mert a lelki kősziklából ittak, amely*

velük ment. Az a kőszikla pedig a Krisztus volt.” (1Kor 10,4).
Tehát ne gondoljuk, hogy a Megváltó, a Közbenjáró valamikor is más volt, mint a mi Urunk, Jézus Krisztus, aki Isten mindörökké! Ő visz győzelemre téged, engem. A benned, a bennem lakozó Krisztus. Ahogy Ő maga mondta a Törvény magyarázatában: *„Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy eltöröljem a törvényt, hanem, hogy betöltsen.”* Tehát az az ember, aki újonnan született, és Krisztus lakozik benne hit által, annak az embernek igenis, hogy győzelmes hívő élete lesz, és győzni fog benne a győzedelmes Úr.

„E világ fejedelme embergyilkos volt kezdettől fogva”

De azért lehet, hogy itt megütközünk, hogy milyen útra és utakra hívott el bennünket az Isten. *„Hit által rejtegették Mózes születése után három hónapig szülei, mert látták, hogy szép a gyermek, és nem féltek a király parancsától.”* Ó, de mennyire aktuális ez az Ige! A „nagy fáraó”, az mindig embergyilkos volt, az mindig gyermekgyilkos volt! Különösen Isten népe tekintetében. A kis zsidó gyermekeket be kellett vetni a Nílusba! Így mondom: oda kellett vetni az újszülötteket a krokodiloknak! Rettenetes, nem? Most pedig a nőgyógyászati kukákba vetjük a gyerekeinket... Egy osztrák nőgyógyász professzor azt mondta: *„A világon jelenleg a legéletveszélyesebb hely az anyaméh. Ott hal meg a legtöbb ember.”* Szörnyű, milyenek vagyunk, engedünk a fáraó parancsának!

Olvastam, hogy itt, Budapesten egy református templomban történt, hogy a vasárnapi istentisztelet közben bement egy asszony, és leült a hátsó padba. Ahogy leült, az a mondat hangzott el az igehirdető ajkáról, hogy „*Az abortusz gyilkosság.*”, és még egy-két mondat, azután másról volt szó. Az egész gyülekezet kiment a templomból, ez az asszony ott zokogott a padra borulva. A lelkész odament hozzá, és megkérdezte, mi a baj. Azt mondta: „*Holnap mentem volna abortuszra. Azért jöttem be a templomba, hogy a műtét előtt elmondjak egy Miatyánkot... De most már nem megyek.*” Meggyőzte az Ige. Isten így mentett meg egy kis életet. Ó, milyen kedves ez a mondat: „*mert látták, hogy szép a gyermek*”. De milyen szép! Milyen gyönyörűek a kis újszülöttek! És mit mond Jézus a gyermekekről, aki különös szeretettel fordult feléjük: „*Aki befogad egyet e kicsinyek közül, engem fogad be!*” Van ennél nagyobb győzelem? Mikor az Úr Jézusért valaki elfogadja a saját gyermekét? Amelyik szép, és nem veti oda a „fáraó” parancsa szerint. Ugye, micsoda hitbeli győzelem, ha megszülethet egy gyermek? Tudjátok, 56 óta kb.7 millió magyart vetettünk oda a „fáraónak”. Hogy merjük mondani, „*Nem vagyunk bűnösök!*”?

Isten népe vagy a világ

Aztán Mózes, amikor felnőtt, akkor megtagadja, hogy a fáraó leánya fiának nevezzék. Nem akar egyiptomi lenni. Vállalja népe gyalázatát, vállalja a rabszolgasorsot: „*Mert inkább választotta az Isten népével együtt a sanyargatást, mint a bűn*

ideig-óraig való gyönyörűségét, mivel nagyobb gazdagságnak tartotta Egyiptom kincseinél a Krisztusért való gyalázatot, mert a megjutalmazásra tekintett.” (Zsid.11,25-26). Ez a második szakítópróba: *az Isten népe vagy a világ?* Hiszen a gyermekek is a pénz, a karrier, a siker, e világ öröme és gyönyörűsége útjában állnak! Mert nem vállaljuk inkább a Krisztussal való együtt sanyargattatást. Ez lenne az élet értelme és célja? Erről már volt szó. A sanyargattatás, a gyalázat, a Krisztussal való együtt szenvedés? Testvérek, ebben a világban valamit tudomásul kell venni: bizony, ennek a világnak az ura a Sátán, a „nagy fáraó”. Így mondta az Úr Jézus: *„E világ fejedelme a Sátán.”* Ne is csodálkozzunk, hogy ilyen rossz bőrben van a világ! Ez a világ ellenséges Isten népével szemben! Ez a világ lelki rabszolgasorsba akar bennünket kényszeríteni. A Sátán, a világ és a test a mi ellenségünk, és ezek felett kellene diadalmaskodnia Krisztus népének.

Tehát ő vállalta, *„inkább választotta az Isten népével együtt sanyargatást, mint a bűn ideig-óraig való gyönyörűségét.”* Egyiptomban Mózes mint herceg micsoda vagyonnal, hatalommal rendelkezhetett volna! És milyen gyönyörök vártak rá! A világ minden élvezete. És erre Mózes a saját népéért... Igaz, hogy először tévesen önmagára nézett, a maga erejéből akarta megszabadítani a népét, és csúnyán megbukott, de Isten látta Mózes szívét, aztán 40 év múlva alkalmasnak ítélte őt arra, hogy elhívja. Érdekes, 40 évig ott kellett terelgetnie a juhokat a pusztában, s akkor lett alkalmassá. Tudjátok, hova jutott? Mikor már magát tökéletesen alkalmatlannak tartotta, akkor lett Isten szemében alkalmas.

Ez a győzelem titka. Amíg én erős vagyok, addig biztos a bukásom. Ahogy az Úr Jézus mondta Pálnak: *„Az én erőm erőtlenség által ér célba.”* Amikor én már nem vagyok erős. Amikor magamat már semmire se tartom. Akkor vagyok alkalmas arra, hogy Isten kezébe vegyen, eszközévé legyek, és valóban az Ő győzelmes életébe bevonjon engem, az Ő követésébe. Jézus mondta: *„Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel az ő keresztjét, és úgy kövessen engem.”* Ez a győzelem titka! Ha ezt nem teszed meg, akkor nem lesz győzelmes hívő életed, egész biztos, hogy nem lesz! Mert mi mind a kettőt szeretnénk megnyerni, a világot is meg Isten országát is. Mi mind a kettőre óhajtozunk, vágyakozunk, a kívánság ott van bennünk: megszerezni ennek a világnak a vagyonát, kincsét, gyönyörűségét, ugyanakkor megszerezni az üdvösségünket, a Krisztussal való győzelmes életünket. A kettő nem megy együtt, tessék elhinni! Azért nem megy együtt, mert a kettő kizárja egymást. Így mondja az Ige: *„Aki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete.”*

Az önmegettartásról

Bonhoeffer azt mondja, hogy *„Az önmegettartás gyakorlatában válik érezhetővé a keresztyén életem elidegenedése a világtól.”* Tehát *„Az önmegettartás gyakorlásában válik érezhetővé a keresztyén életem elidegenedése a világtól. Nehezen készül fel Krisztus szolgálatára az olyan élet, amely teljesen önmegettartató gyakorlatok nélkül marad, amely pártfogolja a test minden kívánságát, amíg azok a iustitia civilis [polgári igazságosság]*

szerint „megengedettek”. A jóllakott test nem szívesen imádkozik, nem alkalmazkodik a lemondással teli szolgálathoz. Ezért a tanítvány életének szüksége van szigorú külső fegyelemre. Nem mintha a test akaratát csak ezzel lehetne megtörni, vagy mintha az óember naponkénti meghalása esetleg valami más, és nem a Jézusba vetett hit által történne.” (Követés, Elrejtve gyakorolt kegyesség). Pontosan erről van szó. Nagyon világos, amit Bonhoeffer mond. Nem az önmegtartóztató szerzetesi önsanyargatásra gondol, szó sincs róla, hanem arra az önmegtagadó, keskeny útra, ami a Krisztus követésével együtt jár. Ezt vállalta Mózes, és győzelmes életet élt hit által. Ez az idős ember az Úrral elképzelhetetlen győzelmet aratott.

Böröcz Sándor evangélikus lelkész *Kiáltás a mélyből* című könyvében olvastam, hogy ő, akit elhurcoltak a Gulagra, azért könnyörgött, amikor jött a szabadulás híre, hogy *„Uram, engem hagyj itt utoljára, hogy betölthessem azt a szolgálatot, amire itt elhívtál, hogy vigasztalhassam azokat, akik vigasztalás nélkül valók!”* Hát lehet így? Ez boldog élet? Higgyétek el, a boldog élet, ha ott van veled az Úr, és megnyugszik rajtad az Úr dicsősége. Ez a boldog élet titka! Jézus ezért hív: *„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok néktek. Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok és alázatos szívű”,* és aztán így mondja: *„Az én igám boldogító, és az én terhem könnyű!”* (Mt 11,28–30). Ezt csak az tudja, aki kipróbálta.

Nekem annyira tetszett, hogy John Knox, a nagy skót reformátor így imádkozott: „*Uram, add nekem Skóciát, mert ha nem, belehalok!*” És az Úr neki adta Skóciát! Na nem neki, hanem olyan értelemben, hogy hirdethette az Igét, és megláthatta a győzelmet, mert ő tulajdonképpen az ő Uráért tette, amit tett. Ezt tették a reformátorok, erre tanítottak bennünket, erre az életvitelre. És tessék végignézni a mi keresztyén népünkön! Szinte elfelejtettük a keresztyénség lényegét! „*Hogy is lehetsz te győztes, kit bűn tart foglyaul, ha téged is legyőz a győzedelmes Úr!*”

Lehet-e veled beszélni?

Befejezésül még annyit: mi, hívők sokszor elbizonytalanodunk... De aki megtért, az megtért. Ezt nem kell kétségbe vonni. Csakhogy Isten a hívővel is akar ám beszélni! Sőt mindennap akar velem beszélni, szinte minden pillanatban akar velem beszélni! Pál így mondja: „*Szüntelenül imádkozzatok!*” Aztán van úgy, hogy a hívővel sem lehet beszélni, ahogy láttuk tegnap Ábrahámot! Wilhelm Busch írja, hogy letartóztatta a Gestapó. Bevágták a cellába, és az egész börtön örjögött. Valami pokoli üvöltözés és hangulat volt, és elkezdett könyörögni: „*Uram, szüntesd meg ezt az örületet!*” Aztán egyszer csak csend lett. Ekkor megszólította őt az Úr: „*Most veled akarok beszélni.*” Az ember ilyenkor azt gondolja, hogy ó, hát most az Úr megdicsér, mert, ugye, én mártír vagyok, mert Wilhelm Buscht azért vitték a börtönbe, mert hívő lelkész volt. – Nem! Az Úr azt mondta: „*A bűneidről akarok veled beszélni!*” Hányszor éltem ezt át hívő

életemben, mikor az Úr szépen megállított, és azt mondta, „*Na, most figyelj ide, mert a bűneidről akarok veled beszélni!*” Tehát nemcsak a meg nem tért emberrel akar Isten a bűneiről beszélni, hanem veled és velem is. Nem akarja, hogy tisztátalan legyek, nem akarja, hogy bűnben éljek, mert – így mondta Péternek –: „*Ha meg nem moslak, semmi közöd hozzám!*” Most hogy jön ez ide? Úgy, hogy ez a győzelem titka. Miként élhetnék győztes hívő életet, amikor nyilvánvaló bűnök vannak a hívő életemben? Beszélhetek a győzelemről? Az van, amit Joó Sándor mondott: csak pironkodni tudunk, amikor a győzelmet emlegetik. Hát ezen gondolkozzunk el, Testvérek! Engedd meg, akár hívő vagy, akár még nem vagy hívő, hogy Krisztus Jézus beszélhessen veled!

Úr Jézus Krisztus, áldunk azért a kegyelemért, amely a Te keresztedért adatott nekünk. Áldunk azért a győzelemért, amelyet bennem, bennünk, a Te néped között véghezvittél ősidők óta. Látjuk, Uram, a Te végtelen hatalmadat, bocsásd meg, amikor engedetlenségünk vagy éppen a világi kívánságaink miatt, bűneink miatt elbukunk, és nincs győzelem, csak szégyen és pironkodás, és merő szégyen a hívő életünk. Segíts ki bennünket ebből, Urunk, adj nekünk engedelmes szívet, adj nekünk hitet abban a bizonyosságban, hogy a Te igád gyönyörűséges, és a Veled való közösség az egyetlen maradandó, örökkévaló öröm a mi számunkra. Kérünk, hogy adj nekünk ehhez hitet, bátorságot, hogy győzelmes életet élhessünk Általad. Ámen.

5. A HIT MINT BETELJESEDÉS

„Az asszonyok feltámadás révén visszakapták halottaikat. Másokat viszont megkínoztak, akik nem fogadták el a szabadulást, hogy dicsőségesebb feltámadásban legyen részük. Mások megszegyenítések és megkorbácsolások próbáját állták ki, sőt még bilincseket és börtönt is. Megkövezték, megégették, szétfűrészelték, kardélre hányták őket, juhok és kecskék bőrében bujdosnak nélkülözve, nyomorogva, gyötrődve, sínylődve azok, akikre nem volt méltó a világ. Bolyongtak pusztákban és hegyeken, barlangokban és a föld szakadékaiban, és mindezekben, noha hit által elnyerték az Írás jó bizonyosságát, nem teljesült be az ígélet, mert Isten számukra valami különbről gondoskodott, és azt akarta, hogy ők ne nélkülünk jussanak el a teljességre. Ezért tehát mi is, akiket a bizonyágtevőknek akkora fellege vesz körül, tegyünk le minden ránk nehezedő terhet és bennünket megkörnyékező bünt, és állhatatossággal fussuk meg az előttünk lévő pályát. Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte lévő öröm helyett a gyalázattal nem törődve vállalta a keresztet, és Isten trónjának a jobbára ült. Gondoljatok rá, aki ilyen ellene irányuló támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy lelketekben megfáradva el ne csüggedjete, mert a bűn ellen való harcban még nem álltatok ellen egészen a vérig.”
(Zsid 11,35–12,4)

Mennyei Édesatyánk, olyan jó nekünk, hogy Jézus Krisztusért így szólíthatunk meg Téged, és valóban, atyai szeretetteddel tekintesz a Te népedre, a Te gyermekeidre, és ez mindenek felett jó nekünk, és ebben a reménységben szeretnénk, Uram, élni napról napra, növekedni a hitben, amellyel megajándékoztál bennünket. És tudjuk, Úr Jézus Krisztus, hogy Te vagy az, Aki megteheted azt, hogy megerősíted bennünk az Irántad való bizalmunkat, hogy eljussunk a teljes bizonyosságra. Látod, hogy kétségek, terhek, megpróbáltatások, kísértések és megkörnyékező bűn miatt sokszor leterhelődik a mi hívő életünk, és néha egészen elcsüggedve kiáltunk Hozzád, de köszönjük, hogy Te meghallgatsz bennünket, Nálad mindig megtalálhatjuk a bűnbocsánatot, a békességet. Nálad mindig ott van a megújulás, a megerősödés, a hitben való megerősödés, a beteljesedés lehetősége. Köszönjük ezt Neked, Urunk, Aki úgy szerettél bennünket, hogy életeddel, véreddel pecsételted meg a Te megváltó munkádat. Ámen.

Visszatekintés

Szeretett Testvéreim! Az evangelizációs sorozat címe *Istenhit és az értelem*, és estéről estére láthattuk, hogy a hitnek milyen különleges dimenziói vannak elrejtve az Isten Igéjében, amelyek tulajdonképpen az életben, a hívő életben aztán megvalósulnak. A Lélek és az Ige éltető ereje által kibomlanak a hívő ember életében. Az első alkalom a hitről mint bizalomról szólt. Igen, a hit mint bizalom, amely Isten iránt, Jézus Krisztus iránt való bizalmat ébreszt a szívünkben,

Őmaga az, aki ezt a hitet ébreszti bennünk. *A hit mint engedelmesség* – ez volt a következő este. Aztán *A hit mint reménység* és *A hit mint győzelem* – hallottuk tegnap este. *A hit mint beteljesedés* – ez a mai igehirdetés címe, mindezeket az Igéből vettük, hiszen a Zsidó levél 11. fejezete ezeket a gyönyörű kifejezéseket használja, ahogy a mai igeszakaszban: „*Nézzünk fel Jézusra, a hit elkezdőjére és beteljesítőjére.*” Tehát Ő az, aki elkezdte bennünk a jó munkát, és elvégzi a Krisztus Jézus napjára. Ez a hitnek a bizalma, hogy aki elkezdte a te életedben az Ő drága, hitet teremtő munkáját, az nem fog félúton otthagyni téged. Az nem fogja befejezetlenül hagyni az életedet, a hívő életedet, hanem eljuttat a beteljesedésig. Ez nagy reménység!

Aztán tegnap láttuk a hit hőseit, hogyan juttatta el Isten őket győzelemre, országokat győztek le, oroszlánok száját tömték be, a tűz erejétől szabadultak meg stb., tehát láttuk azokat a győzelmeket, amelyeket a hívők bizony átélnek. A mi – talán nem is olyan látványos – életünkben is megtapasztalhatók azok a győzelmek, amelyek a hitben járás során minket – így mondom – megjutalmaznak. Természetesen nem tőlünk van ez a győzelem, hanem, ahogy tegnap is elhangzott, a mi Urunk győztes Úr, és az Ő győzelméből részesülhet a mi életünk! És ebben a dologban a hívő ember örömét is találja, hogy „Lám, a mi Urunk, Jézus Krisztus győzelmes Úr, érdemes Jézussal járni. Sajnos van olyan keresztyén irányzat, amelyik pontosan csak ezt a fényesebbik oldalát próbálja kidomborítani, megragadni a keresztyén életnek, és megfélekedzik arról, hogy tulajdonképpen a hitben járás komoly harc és küzdelem, ahol bizony néha súlyos próbák és nehézségek is adódnak, amint a

mai igerész elénk adta. Hogy az asszonyok hit által visszanyerték halottaikat. Hát gondol itt az Ige írója Illésre és Elizeusra, akik által Isten ilyen csodálatos hatalommal munkálkodott? Nem beszélve a mi Urunk Jézus Krisztusról.

Az üldözés természetes, mert az evilág ura a Sátán

Azután arra fordítja az Ige a szót, hogy másokat viszont megkínóztak, akik nem fogadták el a szabadulást, hogy dicsőségesebb feltámadásban legyen részük. Mások megszegyenyítéseket, megkorbácsolások próbáját állták ki. Sőt még bilincseket és börtönt is. Éppen ez a címe az ifjabb Visky Ferenc könyvének, ahol bemutatja a tizenkilenc erdélyi református lelkész életét, akik bizony bilincset és börtönt is elszenvedtek hitükért, ahogy az Ige mondja, mert az Isten Igéje soha nem rugaszkodik el az igazságtól és a valóságtól. Azt írja Pál apostol a börtönből a filippibelieknek, hogy nektek nem csak az adatott meg, hogy higgyetek az Úr Jézus Krisztusban, hanem, hogy szenvedjete is Érte. Tulajdonképpen az ember természeténél fogva iszonyodik a szenvedéstől. A mindenféle kínzástól, rettenettől, amiket itt felsorolt az Ige, hogy némelyeket kettéfűrészelték, mások szakadékokban, a föld mélységeiben bujdostak, állatbőrökben menekültek mindazok, akikre nem volt méltó a világ. Ilyenek láttán a Bibliát és Istent kevésbé ismerő ember felteszi az örökzöld kérdést: *„Miért engedi meg az Isten, hogy az Ő kedves gyermekei, választottjai, prófétái ilyen rettenetes dolgokon menjenek keresztül?”* Csak a keresztre kell felnézünk, és rögtön megvan a válasz. Jézus Krisztus azt

mondta: „*Nem nagyobb a szolga az ő Uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak, ha az én igémet megtartották, a titeket is meg fogják tartani.*” (Jn 15,20). Tehát ne gondolja a keresztyén ember, a Krisztust követő ember, hogy az a mondat, ami Krisztus szájából elhangzik: „*Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl az ő keresztyét, és úgy kövessen engem.*”, csupán egy vallási fordulat, amely tőlem távol áll. Ha Krisztust követem, nem áll tőlem távol a kereszty, az érte hordott szenvedés. Lehet, hogy csak apró bántásokban fogom megtapasztalni, ebben a viszonylag békésebb korban, amiben most élünk, de megtapasztaljuk, hogy bizony a világ számára Jézus Krisztus és az Ő Igéje testidegen, ki akarja vetni magából. Sokan ezt nem gondolják komolyan, hogy ilyen rossz a helyzet, hogy Isten Igéjének, Jézus Krisztusnak nincs helye ebben a világban. Valóban üldözés kell, hogy kövesse a Krisztus-követést? Törvényszerű! Törvényszerű, mert e világ fejedelme a Sátán. Ezért ellenkezik Istennel, és ne legyünk ebben naivak! Szomorú, de még a saját szívemben is láthatom, ami ott van minden ember szívében, aki erre a világra született. A kérdéseink elárulnak bennünket: „*Miért engedte meg ezt az Isten? Hol van most az Isten?*” Ha valami baj történik, rögtön Istent ültetjük a vádlottak padjára, tehát a saját szívünkben is felismerhetjük ezeket a dolgokat, hát hogyne volna a világ Isten-ellenes, Krisztus-ellenes, Isten Igéjével szembemenetelő hatalom. Ez természetes. Nem szabad, hogy naiv gondolataink legyenek.

Példa a világ Istenhez való viszonyulására: Marx egyik munkatársa, Proudhon, a *Jogosság a forradalomban és az*

egyházban című könyvében így ír: „*Isten a jogtalanság prototípusa. Ellenére is szert teszünk tudásra, ellenére is megtaláljuk boldogulásunk útját, ellenére is kialakítjuk közösségünket. [...] Gyere, Sátán, te alattvalóktól és királyoktól megrágalmazott! Isten ostobaság és gyávaság, Isten zsarnokság és szegénység, Isten képmutatás és álnokság, Isten egyszerűen rossz. [...] Alapjában véve Isten a civilizáció, a liberalizmus, és az emberiség ellensége. Marx maga azt mondta: »Leghőbb vágyam, hogy bosszút álljak azon, Aki a magasban uralkodik.«*” Döbbenetes, hogy ezek az emberek óriási sikerre tettek szert, százmilliók követték őket. Ne gondoljuk, hogy ma nem így van. Európa istentelensége ebben gyökerezik. Az már történelmi tény, hogy a gyakorlati kommunizmuson több mint százmillió ember vérét kéri számon. A kommunista atyák nem Istent tagadók, hanem sátánimádók voltak. És az emberek? Kicsik és nagyok lelkesen követték, követik őket.

Sokszor gyalázzák a keresztyénséget: „*Lám, a keresztes hadjáratok, az inkvizíció, vallásüldözések, hívők üldözése...*” Testvérek! Szegezzünk le világosan valamit! Engem vérig felháborít, mikor azokat az embereket keresztyénnek merik nevezni, akik hívő embereket kínoztak meg. Azok nem hívők! Beszéljünk világosan, azok nem keresztyének, akik keresztes hadjáratokat indítanak, akik embereket mészárolnak le és kínoznak meg, azok nem keresztyének! Aki ezt összekeveri... Mert történelmi és politikai, egyházpolitikai szempontok alapján akár össze is lehet keverni, de Isten Igéje alapján nem lehet összekeverni! Tisztázzuk, hogy kicsoda Jézus Krisztus követője: Az Ő lelkülete soha nem ez volt! Szoktak arra

hivatkozni, hogy Jézus is azt mondja a tanítványainak, hogy akinek van felsőruhája, most adja el és vegyen kardot. Aztán mondják a tanítványok, hogy „*Uram, van itt két kard.*” Mit mond Jézus: „*Elég!*” Minek Jézusnak a kard? Testvérek, hogy tanítást adjon róla, hogy nem kell kard! Amikor Péter kirántja azt a bizonyos kardot, akkor azt mondja Jézus, hogy „*Tedd vissza a kardodat a helyére, mert akik kardot fognak, kard által vesznek el.*” (Mt 26,52). Ilyen a mi Urunk! Ő nem akar ölni és pusztítani, nem azért jött! Hanem azért jött, így mondta, hogy: „*megkeressem és megtartsam az elveszettet, hogy életük legyen, és bővülködjenek!*” Ezért jött a mi Urunk!

Amikor Jézust nem fogadják be a samáriai faluba, Jakab és János tüzet akarnak kérni az égből – mit mond nekik az Úr? „*Nem tudjátok, milyen lélek lakik bennetek!*” Jézus megmondta világosan: gonosz lélek! Ő az ellenségeiért is imádkozott a kereszten. Tehát ne mondjuk, hogy azok keresztyének, akik megkínoznak embereket a hitükért! Még akkor sem, ha pogány hitűek. Az ördögről mondja az Úr Jézus, hogy „*Embergyilkos volt kezdettől fogva, és a hazugság atyja.*” Ő teszi, ő bujtja fel az embereket, ő ébreszt az emberekben gyilkos indulatokat, és ők voltak, akik a prófétákat megkínozták, kettéfűrészelték... A zsidó hagyomány ezt Ézsaiás prófétáról, a próféták fejedelméről mondja, hogy egy fa odvába menekült, és kettéfűrészelték a fával együtt. A legnagyobb prófétájukat! Jézus mit mond Jeruzsálemről, a vallás fellegváráról? „*Jeruzsálem, Jeruzsálem, aki megöli a prófétákat, akik hozzád küldettek...*” Megöli a prófétákat, a vallásos város! Prófétagyilkos-városból Krisztus-gyilkos-város lett. Ezért

tudnunk kell, kinek a lelke lakik bennünk, kinek az oldalán állunk. Milyen sok hívő keresztyén nem tisztázza ezeket a kérdéseket, és gyakran szavaznak Barabbásra Jézus helyett.

Miért engedi meg az Isten?

Tessék megnézni a világ hatalmát! A világ hatalma félelmetes hatalom, de csak egy valamit tud: ölni. Rakétákkal, harckocsikkal, repülőgépekkel ölni és pusztítani tudnak! Ez a világ hatalma. Életet teremteni nem tudnak, de Isten az élet hatalmával jött, és ezt meg kell tudni különböztetni! De akkor miért engedi meg az Isten, hogy az övéit öljék, pusztítsák? Az a baj, hogy mi nem ismerjük igazán Istent, és azért tesszük fel ezeket a butácska kérdéseinket, mert mindegyikünk szívében van valamilyen istenkép, amit legtöbbször mi magunk alakítunk ki magunknak, és ezt így kellene mondani, hogy: *bálvány*. Olyan sokszor mondják főképp idősek, hogy „Istenke”, a „Jóistenke”. Ez egy fajta hamis istenkép. Aztán elképzeljük az Istent olyan Istennek, aki a szeretet Istene, tehát ha ő a szeretet Istene, akkor miért nem akadályozza meg a szeretetlenséget? Miért nem akadályozza meg a bűn kiáradását? Holott Ő büngyülölő Isten. A világ ugyan azt követeli Istentől, egyháztól, hogy hallgasson, és ne avatkozzon bele ügyeikbe. Isten megteszi, hiszen ítéletének első lépése, hogy kiszolgáltat bennünket önmagunk és mások gonoszságának, mintegy hagyja, hogy megtegyük azt, amit akarunk. Ennek egyik oka, hogy ennél nagyobb büntetés nem is kell, mert mi úgyis megverjük magunkat, egymást. A másik, ami még fontosabb, hogy ha Isten minden bűnünket

megakadályozná, és minden következményét elhárítaná, akkor még inkább elhinnénk, hogy mi jók vagyunk, és nincs szükségünk Istenre.

Ismered-e az Istent?

Istent csak akkor ismerjük meg igazán, ha Jézus Krisztust megismerjük! Ő a valóságos Isten képe, ahogy már elhangzott egyik este. Rajta tájékozódhatunk, Benne és Átala ismerhetjük meg Istent. Hadd olvassam fel Joó Sándornak az egyik igehirdetéséből – *Élő reménység* című kötet – a következő pár mondatot: *„Egyet nagyon jól jegyezzünk meg, amit nem győzők 30 esztendeje hirdetni ezen a szószéken, hogy Istenről még csak beszélni sem lehet Jézus nélkül! Mert Ő Jézusban jelenti ki Magát. Isten nem úgy szereti ezt a világot, hogy a rajta lévő élő fiait megkíméli minden szenvedéstől, hanem úgy, hogy az Ő egyszülött Fiát egyenesen beleadja a legnagyobb testi-lelki szenvedésbe azért, hogy mi el ne vesszünk, hanem örök életünk legyen. Istennek a mindenhatósága nem olyan hatalom, mint az emberi hatalom az »n«-edik hatványon, Istennek a mindenhatóságát egyedül Krisztus keresztjében és feltámadásában lehet látni, érzékelni. Isten olyan hatalmas, hogy le tud mondani minden hatalmáról, amikor Jézust keresztre feszítik. Isten olyan hatalmas, hogy Jézus képes nem megszabadítani Önmagát a keresztfagyalázatától és kínjaitól. Ebben a teljes kiszolgáltatottságában benne van az Isten mindenhatósága, és Krisztus húsvéti feltámadásában, amelybe belemerül a hit.”* Igen, teljesen igaza van, és így van, mi félreértjük sokszor a dolgokat

Ismered magadat?

Ha Isten minden bűnt megakadályozna – megtehetné –, megtehetné, hogy az én életemben is minden kisiklást, minden rossz gondolatot, minden tévedést és minden bűnt megakadályozna, sose jönnék rá, hogy én milyen bűnös és elveszett nyomorult vagyok. Igenis, a valóságnak látszania kell! Ezért hagyja az Isten. Különben is az ember, a felvilágosodott ember kimondta, hogy az ember már felnőtt, nincs szüksége sem isteni, sem egyházi gyámkodásra. Tehát valójában az ember nem is akarja ezt a szabadítást! És mi, hívők? Vizsgáljuk meg azért a szívünket, legyünk egészen őszinték! Mi mindig hajlandók vagyunk Isten akaratának alávetni magunkat? Mi mindig alig várjuk, hogy Isten megmondja nekünk, hogy „*Fiam, ezt meg ne tedd, meg ezt se tedd, hanem ezt és ezt tedd!*”? Erre vár a szívünk? Úgy vagyunk, mint az Úr Jézus, hogy az életeleme, hogy az Isten akaratát megtegye? Hogy azért jött és azért remeg a szíve? Hát, sajnos nem ilyenek vagyunk, hanem épp az ellenkezője, és ezt meg kell látni!

Isten elnézi vagy mégis ítél?

És a dolog másik oldala: ha Isten ítéletével lépne fel ebben a világban, vajon ki maradhatna meg? Végül Isten mégis fellépett az ítéletével. Isten elítélte ezt a világot. Elítélte az embert, de a mi képviselőnkben odaállt Jézus, az Egyszülött Fiú, és Magára vette a mi bűneink ítéletét. Isten két ítéletet tart ebben a világban. Az egyik már bekövetkezett. A golgotai

keresztben, Jézus Krisztusban elítélte; a testben a bűnt. Magára véve a mi bűneinket Isten ítélete alá állt és elszenvedte bűneink büntetését, ezért mi szabadok vagyunk, ha hiszünk Benne.

Vannak, akik azt mondják: *„Megérett már a világ a pusztulásra!”* Tulajdonképpen igazuk van, de elfelejtik, hogy ők is ítélet alatt vannak, ha csak nem fogják fel, hogy ez a világ azért létezik, mert Jézus Krisztus magára vette ítéletünket. A kegyelem ezért van, a kegyelmi idő ezért lehetséges. A thiatirai Jezabelről mondja az Úr a Jelenések könyvében: *„Adtam neki időt, hogy megtérjen.”* Értitek? Tehát ilyen az Isten! Ad időt, hogy megtérjünk. És mért ad időt? Azért, mert a keresztben Jézus így imádkozott: *„Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!”* Ebben a kegyelemben, ebben a kegyelmi időben élhetünk, és igenis, hogy hálásnak kellene lennie minden ember szívének, hogy még tart a kegyelmi idő, hogy az Isten nem tartott teljes ítéletet! Mert mikor mi ítélet után kiáltunk, magunkat mindig kivesszük belőle. De én megtanultam: soha ne vegyem ki magamat, mert ezt csak a farizeus tette: *„Hálát adok, Isten, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember!”* Én meg nagyon jól tudom, hogy olyan vagyok! És én nem szeretném sürgetni az Isten ítéletét, és én igazán, szívből könyörgök azért, hogy *„Uram, adj még kegyelmi időt, hogy minél többen megtérhessenek megismerve Téged.”* Még itt, Európában békében élünk, most nem üldöznek bennünket a hitünk miatt, legfeljebb piszkálódznak, legfeljebb gúnyolódznak, legfeljebb kimosolyognak vagy kinevetnek. Testvérek, szerte a világban évente mintegy kétszázezer embert ölnek meg csak azért, mert

Krisztus-hívők. Ezeknek a mártíroknak a vére ma is magvetés, ahogy azt annak idején a nagy keresztyénüldözések idején Tertullianus egyházatya mondta. Wrumbrandt, romániai evangélikus lelkész, aki 14 évet ült a hitéért, írja: *„Egy olyan emberrel kerültem egy cellába, aki 6 gyermeket hagyott hátra, aki most keresztyén hitéért került börtönbe. A felesége és gyermekei éheztek, s úgy tűnt, hogy esetleg már nem is látja őket. Megkérdeztem tőle és másoktól is: »Nem neheztelsz rám, amiért elvezettelek Krisztushoz, és emiatt a családotat ilyen nyomorúságba juttattam?» Így válaszolt: »Nem tudom szavakkal kifejezni a hálámat, amiért elvezettél a csodálatos Megváltómhoz. Soha nem tennék másképpen.«*” Igen, valami egészen csodálatos a mi Krisztusunk, ha valaki megismeri Őt! Akkor a szenvedés érte, de mindig Vele történik. Hadd idézzem megint Joó Sándort, ezt már sokszor elmondtam, mert engem annyira megragadott: egyik igehirdetésében azt mondta, *„Úgy látom, hogy engem nem méltatott arra az én Uram, hogy az életemet odaadjam Érte.”* Azt gondolom, hogy ez a hit kiteljesedése, hogy dicsőségnek látja, ha odaadhatja az ő életét az ő drága Uráért, mert hiszen Ő már odaadta az életét értem. Az életemmel tartozom Neki, az egész életemmel tartozom az én drága Uramnak.

Jézus maga a beteljesülés

És most tessék megfigyelni, hogy folytatódik az Ige, miután bemutatja a mártírokat, bemutatja ezt a rettenetes sok szenvedést, amit átéltek Krisztusért, az Úrért. A próféták, az első gyülekezet idején az üldözött mártírok, és mind a mai

napig azok, akik méltóvá tettek arra, hogy Jézus Krisztusért szenvedjenek. Tessék csak meghallgatni: „*És mindezen, noha hit által elnyerték az Írás jó bizonyágtételét, nem teljesült be az ígéret. Mert Isten számunkra valami különbről gondoskodott, és azt akarja, hogy ők ne nélkülünk jussanak el a teljességre.*” Hát ezt hogy kell érteni? Az Írás bizonyágot tett ezek mellett a próféták mellett, Isten emberei mellett. Ugye olvastuk, hogy milyen csodálatos bizonyág volt Ábrahámról, Mózesről, Dávidról, Sámsonról és a többi hithősről? Az Ige igazán – hogy így mondjam – megdicséri, kiemeli, és mintegy nagynak mutatja őket, a hitben győzteseknek, és most meg azt halljuk, hogy Isten nem akarta, hogy nélkülünk eljussanak a teljességre. Hát hogy kell ezt érteni? Úgy, Testvérek, hogy ez csak a gyülekezet, a keresztyén gyülekezet számára adatott meg, mert Krisztus bemutatta az engesztelő áldozatot. Ők sem azért üdvözülnek, mert mártírként tanúskodtak Istenben való hitükről. Hát, ha ez így volna, akkor nem volna igaz a kegyelemből való üdvösség tana. Akkor nem kellett volna Jézus Krisztusnak meghalnia, akkor elég volna, hogy én meghalok a bűneimért, hogy majd én magamat megváltom. Teljesen világos, hogy erről van szó. Előre tekintettek az Ószövetség szentjei is a Megváltóra, a Krisztusra, aki megígértetett, hiszen egy zsidó ember számára ez volt a hit netovábbja, hogy reménykedett a Messiásban, Aki majd eljön. Most is kifejezik ezt a zsidók: ha valaki megfigyeli, a jeruzsálemi óváros körül a falaktól kezdve temető és temető egészen a Kidron völgyéig. Azért oda temetkeznek a zsidók, mert tudják az írásból – Zakariás könyvéből –, hogy az Olajfák hegyére veti majd a visszatérő

Messiás a lábát, és ők ott akarnak lenni, az ő hamvaikat szeretnék egészen oda tenni a megérkező Messiás lába elé, mert ebben reménykednek. Értitek? Tehát egészen világos, ahogy Jób mondja: *„Tudom, hogy az én Megváltóm él, és utoljára megáll a por felett.”* Ebben a biblikus reménységben éltek az igazi izraeliták, tehát ők előretekintettek a Krisztus keresztyére, mi pedig most visszatekintünk 2000 év távlatából ugyanarra a Krisztusra, aki őket is, minket is megváltott, és így együtt vagyunk a hitben, mert kifizethetetlen az adósság. Azt a mártír sem tudja kifizetni: nélkülünk ők sem jutnak el a teljességre. Tehát az ószövetség szentjei is csak Jézus Krisztus áldozatáért üdvözülnek, ahogy Keresztelő János mutat Jézus Krisztusra: *„Íme, az Isten béránya, aki elveszi és hordozza a világ bűneit!”* És nincs más lehetőség, ez az egyetlen zsidónak, görögnek, férfinak és nőnek, gazdagnak és szegénynek, mindenkinek ez az egyetlen kegyelem adatott, *„Hiszen kegyelemből van üdvösségetek, hit által, és ez nem töletek van, Isten ajándéka ez.”* Ef.2,8 Már az Ószövetség ígéri felragyogtatják az isteni ígélet reménységét (Ézs 53): *„Mindnyájan tévelyegtünk, mindegyikünk a maga útját járta. De az Úr Őt sújtotta mindnyájunk bűneiért.”* *„Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei által gyógyultunk meg.”* Ugye milyen gyönyörűen kifejezi az Ószövetség ezt a krisztusi, messiási reménységet? Az Ő sebei által, az Ő véérért van bűneink bocsánata, semmi másért, mert Ő Isten! És emberré lett, és Isten Maga váltotta meg az embert a Maga számára, ahogy a mennyei látomásban olvassuk: *„Méltó vagy arra, hogy átvedd a könyvet, és feltörd annak pecsétjeit, mert megölettél, és véreddel vásároltad meg őket Istennek, minden*

törzsből és nyelvből, minden nemzetből, és népből.” Mindegyikből! Ő vásárolt meg bennünket Istennek, bemutatva értünk az engesztelő áldozatot. Csodálatos ez! *Így lehet eljutni a teljességre.* Ezért mondja: *„tehát mi is, akiket a bizonyosságtevők akkora fellege vesz körül, tegyünk le minden ránk nehezedő terhet és bennünket megkörményező bűnt, és állhatatossággal fussuk meg az előttünk lévő pályát, nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére.”*

És látjátok? Itt mutatkozik meg az Isten szeretete, mert *„az Isten szeretet”*. Hogy szerette ezt a világot? Úgy szerette, hogy egyszülött Fiát adta... Tudjátok, ez így nagyon szép, hogy *„Egyszülött Fiát adta”* – kínra és halálra... De valóban ideadta, és neked is odaadta, és mit teszünk Vele? Tessék meghallgatni Tóth Árpád pár sorát, a *Tetemrehívás* című költeményében, melyet Nietzsche istengyilkos gondolata alapján írt: *„Valaki megölte az Istent, és úgy érzem, a fájó arcnak nem lehet többé mosolya, mert ember vagyok én is, az Isten véres gyilkosa.”* Nem vonhatjuk ki ez alól magunkat, és olyan csodálatos a mi Istenünk! Látjátok? Ennél nincs nagyobb szeretet. A legnagyobb emberi bűnt, az Isten-gyilkosságot az Isten invertálta, átfordította a legnagyobb kegyelemmé. Ezért mondja az Ige azt, hogy *„az Isten szeretet”*. Holott a legnagyobb ítéletet érdemeltük volna, hogy örökre eltörölje az emberi fajt. Ezt érdemeltük volna. S mit tesz a mi drága Teremtőnk? Odaadta az egyszülött Fiát. De azt ne felejtsetd el, Neked is odaadta! Személyesen Neked is odaadta. És itt van az óriási kérdés, és ezt ne hagyjátok többet kiverni a fejetekből: *„Mit tettél a Fiammal?” Ez lesz az ítélet alapja! „Mit tettél a Fiammal, Akit én odaadtam neked?*

Megölted vagy befogadtad? Megvetetted vagy Úrrá és Krisztussá tetted a szíved fölött? Mit tettél a Fiammal?” – ezen múlik minden!

De hát „Nézzünk fel Jézusra, a hit elkezdőjére és bevégezőjére” – „beteljesítőjére”, így mondja szó szerint itt az új fordítás –, „aki az előtte lévő öröm helyett a gyalázattal nem törődve vállalta a keresztet, és Isten trónjának a jobbára ült.” Milyen hatalom, látjátok! Ez az isteni hatalom. Nem csak biológiai életet teremtő hatalom, örök életet teremtő hatalom a mi Istenünk, de nézzünk fel erre a Jézusra, és amikor erőtelen vagy, vagy megkörnyékez a bűn, amikor még nem álltatok ellen „vérig”, nem harcoljátok meg a hit harcát, akkor nézzetek fel Jézusra, aki belekiáltotta ebbe az elveszett világba: „Elvégeztetett”! Így juthatunk el a hit beteljesedésére, ahogy ezt Pál mondja: „míg eljutunk mindnyájan a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, a felnőtt korra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra” (Ef 4,13).

Uram, a szívemben hihetetlen hála van Irántad, és add meg, hogy testvéreimben is az legyen! Urunk, Istenünk, áldunk és magasztalunk azért, mert ma is szól a Te Igéd, és kezünkben lehet a Szentírás, és minden ajándékod, amely szükséges ahhoz, hogy Téged megismerve, és ebben az ismeretben kiteljesedve hitre jussunk, és elnyerhessük Általad, Uram, az örök életet. Köszönjük, Úr Jézus, hogy Te ma is esedezel Értünk az Atyánál mint hű főpapunk, Aki saját véreden váltottál meg bennünket. Add, hogy ebben a reménységben mindenkor Rád tekintsünk, és teljes bizonyossággal higgyük

minden ígéretedet, melyet adtál a tieidnek, mindazoknak, akik befogadtak Téged. Áldunk, hogy mindenki előtt megnyitottad a kegyelem ajtaját. Tégy bennünket felelőssé, Uram, hogy mi magunk is bemenjünk, és tudjunk könyörögni másokért, hívogatni másokat is, hogy belépjenek a kegyelem ajtaján a Te országodba, elnyerjék mindazokat a drága ígéreteket, amelyeket adtál nekünk. És kérünk Téged, teljesítsd ki a mi hitünket! Te tudtad, Uram, elkezdni bennem, bennünk, hogy hit ébredjen, és Te vagy az, Aki be tudod teljesíteni, hogy a mi hitünk egészen a bizonyosságig növekedhessen Általad, Urunk!

TARTALOMJEGYZÉK

A HIT MINT BIZALOM	3
A HIT MINT ENGEDELMESSÉG	18
A HIT MINT REMÉNYSÉG	32
A HIT MINT GYŐZELEM	51
A HIT MINT BETELJESEDÉS	70

Budapest-Fasori Református Egyházközség

H-1071 Budapest, Városligeti fasor 5.

Tel.: +36 1 322 4499 Fax: +36 1 413 1092

E-mail: hivatal@fasor.hu

Web: www.fasor.hu